ஓம்

மஹா கணபதி துணை

பர்த்ருஹரி நீதி சதகம்

தமிழ்ப் பண்டிதர்

ஸ்ரீமாந் ம. மாணிக்கவாசகம் பிள்ளை

அவர்கள் செய்யுள் வடிவமாக மொழிபெயர்த்த மூலமும்,
ஷையார் இயற்றிய தெளிபொருள் விளக்க உரையும்.

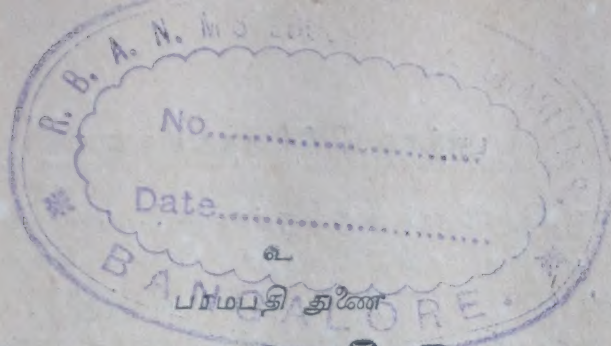
மதராஸ் ரிப்பன் அச்சியந்திரசாலை,
87, தம்புசெட்டி வீதி, சென்னை.

1925

விலை அணா 3

பர்த்ருஹரி நீதி சதகத்தின்

விஷய அட்டவணை

உ

பரமபதி துணை

பர்த்ருஹரி நீதிசதகம்

மூலமும் உரையும்

பரப்ரஹ்ம வணக்கம்

(வெண்பா)

கால அளவுங் கருதரிய தேசத்தின்
மூல அளவு முடிவுமின்றி—ஞாலமெங்கும்
ஞானாநுபவத்தால் நாடுசுயஞ் சோதிமயந்
தானாம் பொருளெமக்குச் சார்பு.

(உரை) கால தேச அளவு முடிவுமின்றி ஞானமயமாய், சாதுக்க ளெல்லாம் ஞானாநுபவத்தால் நாடுகின்ற சாந்த சுயஞ் சோதிமயந் தானாகிய பரம்பொரு ளெமக்குத் துணை. (ஆகையால், அதனை வந்திக்கின்றோம்.) (1)

முதல் அதிகாரம்

மூர்க்கர்

(வெண்பா)

தெரிந்தார் அருவருத்தார் செல்வஞ் சிறந்தார்
திரிந்தார் அகந்தை செறிந்து—பிரிந்தார்கீழ்
மக்களுக்குக் கேட்கு மதியில்லை ஆகலினென்
சொற்க ளடங்கினவே சோர்ந்து.

(உரை) தெரிந்தார் அருவருத்தார்கள். கல்வி பொருட் செல்வங்களில் மிகுந்தவர்கள் கர்வத்தால் மனம் வேறுபட்டார்கள். இவர்களின் வேறாகிய கீழ்மக்களுக்குக் கேட்கும் அத்தனை அறிவில்லை. ஆகையால், என் சொற்கள் சோர்ந்து எனக்குள்ளேயே அடங்கிப் போயின. (2)

(வெண்பா)

தெரியார்க் கெளிதில் தெரித்தலாம் நன்றாய்த்
தெரிந்தார்க்கும் ஒப்பத் தெரித்தல்—அரிதன்றால்
அற்ப மதியால் அனைத்துமுணர்ந் தோமென்னும்
அற்பருக்கார் சொல்வார் அறிவு.

(உரை) தெரியாதவர்களுக்குச் சுலபமாய்த் தெரிவிக்கலாம். நன்றாய்த் தெரிந்தவர்களுக்கும் ஒப்பும்படி தெரிவித்தல் அருமையல்ல. (இன்னுஞ் சுலபம்.) அற்ப அறிவால், ‘எல்லாம் அறிந்துவிட்டோம்’ என்று இறுமாந்திருக்கும் அற்பருக்கு அறிவு சொல்ல யாராலாகும்? (பிரமதேவனாலும் முடியாது என்றபடி.) (3)

(வெண்பா)

முதலைப்பன் மணியு முயன்று பெறலாம்
சிதலையில்லிற் பாம்பைச் சிரத்தற்—புதமலர்த்தார்
ஆக்கி அலைவீசும் ஆர்கலியைத் தாண்டலாம்
மூர்க்கனைச்சீ ராக்கலா மோ.

(உரை) முதலைவாய்ப் பற்களின் நடுவிலுள்ள மாணிக்கத்தையேனும் முயற்சி செய்து வெளியில் வரப் பெறலாம். கறையான் புற்றில் (சீறும்) பாம்பையேனும் அற்புதமான மலர்மாலையாக்கித் (தலையிற் சூடலாம்). அலை வீசும் கடலையேனும் தாண்டலாம். ஆனால், மூர்க்கனை (மனந் திருப்பிச்) சீராக்க முடியுமோ? (முடியாது.) (4)

(வெண்பா)

எண்ணெய் மணலில் எடுக்கலாம் கானலைத்
தண்ணீர் குடிக்கச் சமைக்கலாம்—எண்ணிலாக்
கான முயற்கோடு காணலாங் கற்பிலா
ஈனனைச்சீ ராக்கலா மோ.

(உரை) மணலில் எண்ணெய் முயன்று எடுக்கலாம். கானலைத் தண்ணீராக் குடிக்கச் செய்துகொள்ளலாம். கணக்கற்ற காட்டு முயற்கொம்பைக் கண்டுகொண்டு வரலாம். அன்றி, நல்லொழுக்க மில்லாத மூடனைச் சீராக்க யாராலாகும்? (ஆகாது.) (5)

(வெண்பா)

வாகை மலரால் வயிரங் குடையலாம்
மாகமல நூலால் மதகரியை—யூகமுடன்
கட்டலாம் தேனுற் கடலுப்பைப் போக்கலாம்
மட்டியைச்சீ ராக்கலா மா.

(உரை) மெல்லிய வாகைப்பூவால் வயிரத்தைத் தொளைக்கலாம் (என்றெண்ணுகிறவனும்), சிறந்த தாமரை நூலால் மதயானையைத் தந்திரமாய்க் கட்டலாம் (என்றெண்ணுகிறவனும்), ஒரு தேன் துளியால் கடல் நீரின் உப்பைக் கழிக்கலாம் (என்றெண்ணுகிறவனும், நல்ல சொல்லால் மடையனைச் சீர்திருத்த முயல்பவனும் சரியாவார்கள்); ஆனால், மடையனைச் சீராக்க முடியுமா? (முடியாது.) (6)

(வெண்பா)

மூடாறி யாமைதனை மூடுவதற் கேபிரமன்
பீடுபெறு மோனம் பிறப்பித்தான்—மூடரெலாம்
மூதுணர்ந்தோர் முன்னிலையில் மோனஞ்சா தித்தலே
தீதிலழ காகுஞ் சிறந்து.

(உரை) பிரமன், மூடர்களுடைய அறியாமையை மூடி வைப்பதற்கே, (பெருமை பொருந்திய) மௌனத்தை உண்டாக்கினன். (ஆகையால்) மூடரெல்லாம், பண்டிதர்களுக் கெதிரில் மௌனமா யிருத்தலே, (குற்றமற்றுச் சிறந்த) அழகாகும். (7)

(வெண்பா)

கொஞ்ச மதியானன் குஞ்சரம்போ லேமாந்து
விஞ்சும் விவேகியென மேவினேன்—மிஞ்சுமதி
உத்தமர்பாற் பெற்றபின்னர் உள்ளகந்தை விட்டறிந்தேன்
எத்தனைநான் மூடனு மென்று.

(உரை) நான் கொஞ்சம் அறிவுடையவனு யிருந்ததனல் (அப்பொழுது) (மத) யானையைப்போல் இறுமாந்து, நிறைந்த அறிவாளி (நானே) யென்றெண்ணி விளங்கினேன். (பிறகு) பெரியோர்களிடத்தில் நிறைந்த அறிவைச் சிறிது சிறுதாய்ப் பெற்று, (அப்பொழுதே) என் இறுமாப்பைத் தொலைத்துவிட்டு, (மூர்க்கனுகிய) நான் எத்தனை அறிவில்லாதவனென்று தெரிந்து கொண்டேன். (8)

(வெண்பா)

புழுத்த கழுதையின் புல்லெலும்மை நாய்தன்
கழுத்தைமிக நீட்டிக் கடிக்கும்—வழுத்துஞ்சீர்த்
தேவேந் திரன்வரினுந் தேராது கீழுயிர்கள்
ஆவாவா புன்மையுண ரா.

(உரை) புழுத்துத் துர்நாற்றம் வீசும் கழுதையின் பசையற்ற வெள்ளெலும்பை, நாய் அதிக ஆசையாய்த் தன் கழுத்தை நீட்டிக் கடிக்கும். (அப்போது அதனருகில்) எல்லாரும் புகழும் சிறப்பையுடைய தேவேந்திரன் வந்து நின்றாலும், (அதை) அறி

ந்து கூசாது. அற்பப் பிராணிகள் அந்தோ! (தாம் கொண்ட பொருளின் உயர்வு) தாழ்வை மதியா. (9)

(வெண்பா

ஆகாய கங்கை அரன்முடியில் வந்ததற்பின்
வாகா யிமய மலையிடத்தில்—ஓகோவித் [தோர்
தொல்லுலகில் பாதலத்தில் தோய்ந்ததுதம் வைப்பிழந்
பல்விதமாம் பாடுபடு வார்.

(உரை) ஆகாயத்தி லிருந்த கங்கையாறு சிவன் முடியில் வந்தது; அங்கிருந்து நேராய் இமயமலைக்கு வந்தது; அங்கிருந்து இந்தப் பழமையான பூலோகத்துக்கு வந்தது; அங்கிருந்து பாதாளத்திற் பாய்ந்தது. (உயர் நிலையிலிருந்து) அதை யிழந்தவர்கள், இப்படியே பலவிதமான பாடு படுவார்கள். (10)

(வெண்பா)

அங்கிக்குத் தண்ணீர் அருக்கற்குக் கைக்குடையாம்
பொங்குகரிக் கங்குசமாம் போரேற்றுக்—கிங்கொருகோல்
நோயரவுக் கோடதியாம் நொய்யமன மூர்க்கரைநாம்
தூய்மைசெயற் கில்லைமருந் து.

(உரை) நெருப்புக்குத் தண்ணீரும், சூரிய வெப்பத்துக்குக் கைக்குடையும், மதயானைக்கு அங்குசமும், சண்டை செய்யும் எருதுக்கும் (கழுதைமுதலியவைகளுக்கும்) தடியும், நோய்க்கும் பாம்பு விஷத்துக்கும் மூலிகை (மருந்து மந்திர) முதலியவைகளும் மாற்றுகளாக நூல்களிற் குறித்திருக்கின்றன. ஆனல், அற்ப புத்தியுடைய மூர்க்கரை நாம் பரிசுத்தவான்களாக்குவதற்கு (எந்த சாஸ்திரத்திலும்) மருந்து இல்லை. (11)

2-வது அதிகாரம்

கல்வி

(வெண்பா)

மணியருமை யோரான் மதிப்பைக் குறைத்தால்
மணிக்குக் குறைவு வருமோ—அணிபொருள்யாப்
பாசிரியன் தான்வருந்த யார்மதியா னேனுமந்த
ஆசிரியற் கேதுகுறை யாம்.

(உரை) (எழுத்துஞ் சொல்லும் உணர்ந்ததன் பயனாக) அணி யிலக்கணம், பொருளிலக்கணம், யாப்பிலக்கண (முதலிய ஐந் திலக்கணங்களையும் ஐயந்திரிபற வுணர்ந்து, நன்மாணாக்கர்க்கு நயமாகக் கற்பிக்க வல்ல பண்டிதனாகிய) நல்லாசிரியனை, எந்தச் செல்வன் அவமதித்து வருத்தினாலும் (அது அவனுடைய அறியா மையை விளக்குமேயன்றி) அந்த ஆசிரியன் திறமைக்கு ஒரு குறைவும் தராது. மாணிக்கத்தின் அருமை யறியாத வர்த்தகன், அதைக் குறைவாக மதித்ததனாலேயே அதற்குக் குறைவு வாரா தல்லவா? (12)

(வெண்பா)

அணிபொருள்சொல் கற்றானை ஆதரியான் தானே
திணிபேதை யென்னத் தெரிக்கும்—கணிகொள்
மணிக்குமதி யில்லான் மதிப்பைக் குறைத்தால்
மணிக்குத்தாழ் வுண்டோ மதி.

(உரை) அணியிலக்கணம் பொருளிலக்கணம் உணர்ந்து, நன்றாய்ப் பேசும் சொல்லிலக்கணத்தால் மாணவர்க்குப் போ திக்கக் கற்ற பெரும் புலவனை, எந்தச் செல்வனாவது, ஆதரியா மல் ஏழையாய் வருந்தவிட்டிருந்தால், அது, அந்தப் பணக்காரனை யே பலத்த பாமரனெனத் தெரிவிக்கும். மதிப்பேறின மாணிக்

கத்திற்கு, மதிப்பறியா வர்த்தகன் மதிப்பைக் குறைத்தால், அதற்குக் குறைவு வருமோ? நீ எண்ணிப் பார். (13)

(வெண்பா)

கள்ளன் கொடுபோகான் கல்விச்செல் வத்தையது
கொள்ளைகொள்ள இன்பங் கொடுக்குமே—அள்ளக்
குறையா தழியாது கூர்ந்ததுபெற் றோரைத்
தறையாளு வேனுமொவ்வான் சால்பு.

(உரை) கல்விச்செல்வத்தைக் கள்ளன் கொண்டு போக மாட்டான்; அது பொருட்செல்வத்தைப்போ லின்றி, என்றும் அழியாத பேரின்பத்தைக் கொடுக்கும்; அள்ளிக் கொடுக்கக் குறையாமல் வளரும்; என்றென்றும் அழியாது. இப்படிப்பட்ட கல்விச்செல்வர்களைச் சாதாரண பொருட்செல்வர்களாகிய அரசர்களும் பெருமையிற் சம மாகமாட்டார்கள். என்றால், அவர்களுக்குச் சமானர் இப் பூலோகத்தில் வேறு யார் இருக்கின்றார்கள்?

(வெண்பா)

உண்மைவித்து வான்களைநீ உல்லிங் கனஞ்செய்யேல்
எண்மையதன் னார்க்குன் இருநிதியம்—நண்ணுமதைக்
கண்டுன்பாற் சேரார் கரியையொரு தாமரைநூற்
கொண்டுகட்ட லாகுமோ கூறு.

(உரை) எட! உண்மைப் புலவர்களை நீ சந்தேகித்து அவமதிக்காதே! (உன் பணத்தைப் பார்த்து உன்னை அவர்கள் மதிப்பார்களென்று எண்ணாதே!) உன் பணம் அவர்களுக்கு ஒரு சிறு துரும்புபோல் அற்பமானது. அதைக் கண்டவர்கள் தாமே உன்னைத் தேடி வந்து சேரமாட்டார்கள். மதம் பொழியும் யானையைத் தாமரை நூலாற் கட்டச் சாத்தியமாகுமா? நீ சொல்! (15)

(வெண்பா)

அயன்சினந்தால் அன்னத்தை யந்தா மரைமேல்
வியந்திருத்தா னன்றியதன் மேன்மைச்—சுயங்குணமாம்
நீரினின்றும் பால்பிரிக்கும் நேர்மைதனை மாற்றுவனோ
தேரினிது வித்வான் திறம்.

(உரை) பிரமனுக்கு அன்னத்தின்மேல் கோப மூண்டால், அழகிய தாமரைமேல் அதை வாழ்ந்திருக்கவொட்டான். அன்றி, அதன் இயற்கைக் குணமாகிய நீரிற் பாற் பிரிக்கும் அருங்குணத்தை அகற்ற அவனால் ஆகாது அல்லவா? ஆராயுங்கால், அரும் புலவன் தன்மையும் இதுவேயாகும். (16)

(வெண்பா)

ஆரமுந் தோளணியும் ஆண்பிள்ளை பூண்பதேன்?
சாரசந்த னத்தைத் தடவுவதேன்?—வாரிக்
குடுமியிற்பூச் சூடுவதேன்? கோலமவை யல்ல
நடுசபையில் வாக்கழகே நன்று.

(உரை) ஆண்பிள்ளைக்கு ஆரமும் மாலையும் எதற்கு தோளணியுங் காதணியுங் கையணியும் என்னத்திற்கு? மணமுள்ள சந்தனந் தடவுவதேன்? குடுமையைச் சிவிப் பூ முடிப்ப தெதற்காக? அவையெல்லாம் அழகல்ல; அழிந்துபோகும். (நடுச் சபையில் வாக்கழகே நல்லது; என்றும் அழியாப் பெருமை தருவது. ()

(வெண்பா)

கல்வியே பூணாகும் கல்வியே வைப்பாகும்
கல்வியே பேரின்பங் கற்பிக்கும்—கல்வியே
மன்னன் மதிப்பாம் மகதேவ னங்குருவாம்
துன்னுசுற்ற மாகுந் தொடர்ந்து.

(உரை) கல்வியே ஆபரணமாம். கல்வியே புதைத்து வைக்கும் பொருளாகும். கல்வியே பேரின்பங் காண்பிக்கும் (குருவாகும்.) கல்வியே பரதேச மன்னனுக்கு மதிப்புண்டாக்கும். கல்வியே பரமாத்மா. கல்வியே குலகுரு. கல்வியே நெருங்கித் தொடர்ந்து வரும் சுற்றம். (பணம் இப்படி அன்று; ஆகையால், படிப்பில்லான் விலங்கு போல்வான்.) (18)

(வெண்பா)

பொறுமையே சட்டை பொறாமை பகைவர்
வெறுமைமனத் தாயத்தார் வெந்தீ—மறுவிலா
நேசர் மருந்து நிலவுலகிற் பொல்லாத
நீச ரரவம் நிசம்.

(உரை) பொறுமையே கவசமாகும்; (ஆகையால், வேறு கவசம் வேண்டியதில்லை.) பொறாமையே பகைவர்; (ஆகையால், வேறு பகைவர் வேண்டியதில்லை.) தாயத்தாரே நெருப்பு; (ஆகையால், வேறு நெருப்பு வேண்டியதில்லை.) நேசர் நோயைப் போக்கும் மருந்து; (ஆகையால், வேறு மருந்து வேண்டியதில்லை.) துஷ்டர்கள் பாம்பு; (ஆகையால், வேறு பாம்பு வேண்டியதில்லை.) பொறுமையைக் கொள்ளவேண்டும். பொறாமையைத் தள்ளவேண்டும். தாயத்தாரிடத்தில் சாக்கிரதையாய் வாழவேண்டும். இஷ்டரோ டிணங்கவேண்டும். துஷ்டரோடு பிணங்கவேண்டும். இதுவே கற்றதனாலாய பயன்.) (19)

(வெண்பா)

உறவோர்க்குக் கண்ணோட்டம் ஊழியர்க்கி ரக்கம்
மறவோர்க்கு வன்மை வழங்கல்—அறவோர்க்கு
மெய்ப்பன்பு பாராளும் வேந்தர்க் கனுசரணை
கைவல்ப மாகுங் கணக்கு.

(உரை) சுற்றத்தார்க்குத் தாக்ஷிணியம்; வேலையாட்களுக்கு இரக்கம்; துஷ்டர்களுக்கு வன்மை; நல்லவர்களுக்கு உள்ளன்பு. பூமியை யாளும் வேந்தர்களுக்கு ஒற்றுமை. இவை ..ர் கற்றவர்கள் கைகண்ட விஷயங்கள். (20)

(வெண்பா)

படித்தோர்க் கொழுங்கு பகைவர்க்கு வீரம்
முடித்தோர்க் கடக்கம் முறையாம்—துடித்தவிடைப்
பெண்களுக்குத் திட்டம் பெரிதுங்கை யாடுவார்
கண்களுக்கு மேல்பெற்றூர் கண்.

(உரை) கற்றோர்க்கு நன்மை; பகைவர்க்கு வீரம்; முடிர்த ஞானிகளுக்கு அடக்கம்; உடுக்கையிடைப் பெண்களுக்குத் திட்டம்; இவைகளைக் கண்களுக்குமேற் கண்ணாகிய கல்விக்கண்ணைப் பெற்றவர்கள் முறைமையாகப் கையாடுவார்கள். (21)

(கலிவெண்பா)

உண்மையுரைப் பிக்கும் உயர்மதியை யுண்டாக்கும்
ஒண்மைதிகழ் மானத்தை ஒங்குவிக்கும்—என்மை
மறத்தை யழிக்கும் மனத்தைக் கொழிக்கும்
புறத்தெங்குங் கீர்த்திபொலி விக்கும்—திறத்தபல
சொல்லியென் மேலோர் தொடர்புபோல் நன்மைசெய்
வல்லதொன் றெங்குமிலை மற்று.

(உரை) பெரியார் நேசம் உண்மையே பேசுவிக்கும்; (மந்த மதியைப் போக்கி) உயர்ந்த மதியை உண்டாக்கும்; நல்ல பெருமையை வளர்க்கும்; தாழ்வான பாவ காரியங்களை நீக்கும்; மனத்தைச் சீராக்கும்; வெளியி லெங்கெங்கும் புகழை விளக்கும்; பல திறமான வார்த்தைகளைப் பேசி யென்னபலன்? அதுபோல,

நன்மை செய்யவல்ல வேறொரு பொருள் எவ்வுலகினும் இல்லை. (பெரியோர்-கற்றார்.) (22)

(வெண்பா)

உள்ள துரைக்கின்ற ஒண்கவியாற் பாவாணர்
எள்ளும் மரணபவம் இன்றியே—விள்ளரிய
சத்தியமா ஞானியர்போல் தாவாத கீர்த்தியொடு
நித்தியமா வாழ்வார் நிசம்.

(உரை) உள்ளதுள்ளபடி யெடுத்துரைத்துக் கவிபாடுவதாற் புலவர், கேவலமான பிறப்பிறப்பில்லாமல், சொல்லற்கரிய உண்மை ஞானயோகியர்போல, கெடாத (கவிகளாகிய) புகழுடம்போடு என்றும் அழியாமல் பல்லூழி வாழ்வார்கள். இது முக்காலும் உண்மையாம். (23)

3-வது அதிகாரம்

வீரம்

(வெண்பா)

சிங்கம் பசித்தாலும் தீரவிளைத் தோய்ந்தாலும்
மங்கியுடல் வாடி மடிந்தாலும்—பொங்குமத
யானையையே கொல்லவெண்ணும் அன்றியுலர் வைக்கோ [லைத்
தீனியெனத் தின்னுமோ சென்று.

(உரை) சிங்கம் பசித்தாலும், மிகவும் இளைத்துப் பலங் குன்றினாலும், உடல் மேனி யழிந்து வருந்தி இறந்தாலும், மதம் பொழியும் யானையையே கொன்று தின்ன நினைக்கும். அல்லாமல், உலர்ந்த வைக்கோலைத் தீனியென எண்ணிச் சென்று தின்னுமோ? (24)

(பஃறொடை வெண்பா)

சாரமிலா வெள்ளெலும்பைத் தான்கண்டு சந்தோஷம்
கூருநாய் அங்கதனுல் கொண்டபசி தீராது
சேரநரி வாழ்ந்தாலும் சிங்கம் அதைவிட்டுத்
தூரவன மதனில் தூங்குமத யானைதனைக்
கோரநகத் தாலே கொல்லும் அதுபோல,
பார வறுமைபல பாய்ந்தாலும் மாந்தர்தந்
தாரதம்மி யப்படியே தக்கபலன் வேட்பதன்றி
ஆரவே றொன்றையெண் ணார்.

(உரை) நாய், பசையற்ற வெள்ளெலும்பைக் கண்டவுடனே சந்தோஷங் கொள்ளும்; அன்றி, அதனுல் பசி தீராது. சிங்கம், தனக்கெதிரில் நரி வாழ்ந்தாலும் அதை விட்டுத் தூரத்திலுள்ள காட்டில் வாழும் யானையையே தன்னுடைய கூரிய நகத்தாற் கொல்லும். ஆகையால், பெரிய பல சங்கடம் நேரிட்டாலும் மனிதர்கள் தங்கள் தாரதரத்துக்குத் தக்க பலனையே விரும்புவார்கள்; அன்றித் தகாத வேறொரு பொருளைக் கோரமாட்டார்கள். (25)

(கலிவெண்பா)

கவளமிடு கின்றவனைக் காணுநாய் வாலைத்
துவள மிகவாட்டுந் துள்ளுந்—தவளநிறப்
பல்லைவயிற் றைக்காட்டும் பார்மேல் விழுமெழும்
எல்லையிலா ஏழ்மை இயற்றுமே—சொல்லரிய
யானைமதங் கொண்டதனுல் யாரையும்பா ராமலே
மானமுற வீரமுடன் மாவேவாட்டி—தானளிக்கும்
பெருங்கவளந் தின்று பெருமையாய் வாழும்
இரும்புவியின் தன்மை இது.

(உரை) எச்சிற்கவளஞ் சிறிது தருபவனைக் காணுகின்ற நாய், தன் வாலைக் குழைத்து விரைவாய் ஆட்டும்; துள்ளிக் குதிக்கும்;

வெள்ளைப் பல்லை வெளியிற் காட்டும்; வயிற்றை ஒடுக்கும்; பூமிமேல் விழும்; எழும்; தோடும். இப்படி அநேக எழ்மையைச் செய்து இச் சகத்தில் இச்சகமாய் வாழும். சொல்லற்கரிய பெரிய யானை, தன் மதத்தால் யாரையுஞ் சட்டைசெய்யாமலே, சிறந்த வீரத்தோடு, மாவோட்டி அருமை பாராட்டிக் கொடுக்கின்ற பெருங் கவளந் தின்று பெருமையாய் வாழும். இப் புவியில் மாந்தரிலும் இத் தகையர் உளர். (26)

(வெண்பா)

பிறப்பிறப்புச் சேர்குடும்பப் போராழி தன்னிற்
பிறந்தும் இறைவாப் பெரிய—திறைமுடையோன்
யாவனெனிற் கீர்த்தி எவனுற் குலமெல்லாம்
மேவுமவ னென்று விளம்பு.

(உரை) பிறப்பு இறப்பு என்னும் பெருங் காற்றிற் சுழலும் சமுசார சக்கரத்தில் (தோன்றினர் அநேகர்) அப்படித் தோன்றி யும் அழியாத பெருந்தன்மை யுடையான் எவனென்னில், எவனுற் குலமடங்கலும் கீர்த்தி பெற்று விளங்குமோ அவனே அப்படிப் பிறந்தவனென்று சொல். (27)

(வெண்பா)

பூவைப்போல் வல்ல புருஷன் தனக்கெவரும்
ஆவலாய்ச் சென்னியணி யாக்கலொன்று—தர்விலா
மாவனத்தி லேயிருந்து மட்கலொன்று வேறுவித
மாவதில்லை ஆவதில்லை யாம்.

(உரை) வல்லவனுக்கு, மணமுள்ள மலரைப்போல, எல்லா ரும் சிரசா வகிப்பது ஒன்று. அன்றி, அரும் பெருங் காட்டிலே மட்குதல் ஒன்று. இவ் விரண்டி லொன்றன்றி வேறு வழி யில்லை. (28)

(வெண்பா)

குருமுதலாம் ஐந்தாறு கோள்க ளிருந்தும்
கிருகணத்தில் ராகுபெருங் கீர்த்தி—மருவுதற்குச்
சூரியனை யேதான் தொடர்ந்து பிடிக்கின்ற
காரியத்தைத் தேருங்கள் கண்டு.

(உரை) குருமுதலாகிய ஐந்தாறு கிரகங்க ளிருந்தும், அவை களி லொன்றைப் பற்றாமல், கிரகணகாலத்தில் கீர்த்தியை விரும் பின இராகு, தேசோமயனாகிய சூரியனையே பிடிக்கிறான். இதை ஆராய்ந்து பாருங்கள். (29)

பஃறொடை வெண்பா

சேடன் படத்தால் செகமெலாந் தாங்குகின்றான்
சேடனைத் தாங்கித் திகழ்கின்றான் கூர்மனுந்தான்
மூடு பிரளயத்தில் முன்வரா கன்தனக்கோர்
ஓடு திகழ் கூர்மன் ஒடுங்குவான் ஆகையினால்
பீடுபெறு மேலோர் பெருந்தகைமைக் கெந்நாளும்
தேடுமள வில்லையெனத் தேர்.

(உரை) ஆதிசேஷன் தனது படங்களால் பதினான்கு உலகங் களையுந் தாங்குகின்றான். அவனை ஆதிகூர்ம மூர்த்தி, தமது முது கில் சுமக்கின்றான். பிரளய காலத்தில் அப்படிப்பட்ட ஆதிகூர் மன், ஆதி வராகனுக்கு அடங்குகின்றான். ஆகையால், பெருமை யிற் சிறந்த ஞானிகளின் சிறப்புக்கு எப்போதும் அளவில்லை என்று தெரிந்துகொள். (30)

(வெண்பா)

தேவேந் திரன்குலிசத் தீயால்வே மைநாகன்
தாவா இமவானுந் தந்தையைவிட்—டோவாது

வாழ ஒளித்தான்தன் வாரிதியில் மற்றிதுவும்
சூழ்ந் தகுவதோ சொல்.

(உரை) இமாசல குமாரனாகிய மைநாகனுக்குத் தேவேந்திரனுடைய வச்சிராயுதக் கொடு நெருப்பால் தானுந் தந்தையோடு சாவதே சரியன்றி, நெருப்பில் வேகுந் தந்தையை விட்டுத் தான் மட்டும் கெடாமல் வாழும்படி சமுத்திரத்தில் ஒளித்துக்கொண்டது தகுதியான யோசனையா? நீ சொல்வாயாக. (31)

(வெண்பா)

சூரிய காந் தக்கல்லுஞ் சூரியவெப் பந்தன்மேற்
சேரின் எரியுந் திறமதனால்—பாரில்
ஒளியார் பிறர்செய் உபத்திரவம் ஆற்ற
ஒளியார் பொறுப்பார் உயர்ந்து.

(உரை) சூரியகாந்தக்கல் அசேதனமானாலும் சூரிய வெப்பம் தன்மேற் பட்டால் எரிந்து விழுந்தன்மையால், பூலோகத்தில் கீர்த்தியுள்ளவர்கள் பிறர் செய்யும் வேதனையைச் சகிக்கப் பின்னிடையார்கள்; மேன்மையுடன் பொறுத்துக்கொள்வார்கள். (32)

(வெண்பா)

சிங்கஞ் சிறிதேனுஞ் சிந்துரமேற் பாய்வதற்குப்
பங்கமுறா தோடுகின்ற பான்மைபோல்—இங்குப்
பலமுளார் அஞ்சார் பராக்கிரமத் திற்குக்
குலவுவய தில்லையெனக் கூறு.

(உரை) சிங்கஞ் சிறியதானாலும் பெரிய மதயானைமேற்பாய்வதற்கு, அஞ்சாமல் ஓடுந் தன்மைபோல, இவ் வுலகில் சௌர்ய பலமுள்ளவர்கள் எதற்கும் அஞ்சார். வல்லமைக்கு வயது முதலானவைகள் இல்லை யென்று சொல்வாயாக. (33)

4-வது அதிகாரம்

பொருள்

கலிவெண்பா

சாதி யிழிந்தென்ன சற்குணந் தாழ்ந்தென்ன
ஓது மொழுக்கம் ஒழிந்தென்ன—தீதில்
குடிமடிந் தாலென்ன கொண்டதொரு வீரம்
முடிந்தழிந் தாலென்ன மூவா—நெடுஞ்செல்வம்
பெற்றிருந்தாற் போதும் பெறாவிட்டால் மேற்சொன்ன
சற்குணமெ லாமிருந்தும் தாழ்வுண்டாம்—புற்குமவை
ஒவ்வாப் புகழான் உலகவழக் கென்றென்றும்
இவ்வா றிருக்கும் இயல்பு.

(உரை) சாதி பாதாளத்தில் ஆழ்ந்தாலென்ன? அதைக்காட்டிலும் சற்குணந் தாழ்ந்தா லென்ன? ஒழுக்கம் அடியோடு ஒழிந்தா லென்ன? குற்றமற்ற வமிசம் அழிந்தா லென்ன? உயர்வாகக் கொள்ளும் வீரம் கழிந்தாலென்ன? மிகப் பெரிய செல்வம் பெற்றால் அதுவே போதும் (அதனால் வாழ்வு வரும்). அது பெறாவிட்டால், மேற்சொன்ன சுகுணங்களெல்லா மிருந்தும் தாழ்வு வரும். அவைகள் புகழாற் பற்றுஞ் சமான மாகமாட்டா. (இஃது இவ் வுலக இயற்கை வழக்கு). (34)

(பஃறொடை வெண்பா)

உலகிற் பணமுள்ளான் ஒங்குகுல முள்ளான்
அலகில் புலமையுள்ளான ஆனகலை ஞான
நிலவியுள்ளான் நீதி நெறியுள்ளான் சங்கப்
புலமையுள்ளான் பேரழகு பூண்டுள்ளான் என்று
பலராற் புகழப் படுவான் பணத்தான்
பல்குணத்தான் என்பதனைப் பார்.

(உரை) உலகத்தில் பணமுள்ளவனே "குலவிசிட்டன்; பெரும் புலவன்; கலைஞானி; நீதிமான்; சபாபதி; அழகன்" என்று பலரால் புகழப்படுவான். பணம் ஒன்றிருந்தால் மேற்சொன்ன குணம் பல இல்லாரையும் இருப்பவனாக எண்ணுவார்கள். இதை நீ எண்ணிப் பார். (35)

(கலிவெண்பா)

மன்னன் மதியில்லா மந்திரியால் மாஞானி
துன்னுசங்கந் தாலே சுதன்செல்வந்—தன்னாலோர்
வேதியன் வேத மறப்பால் விளங்குகுலம்
தீதுசெறி மைந்தனால் சீரொழுக்கம்—நீதியிலாத்
திகட்பால் நாணம் தியங்குமது பானத்தால்
ஆனபயிர் மேற்பார்வை யற்றதனால்—தூநட்பு
தேசாந் தரவாழ்க்கை செய்வதால் மெய்க்காதல்
மாசாந்த மற்ற மனமதனால்—தேசார்
பெருஞ்செல்வம் நீதியில்லாப் பேதமையால் நீர்மை
சுருங்குமென்று நீயறிந்து சொல்.

(உரை) மதியற்ற மந்திரியால் அரசனும், துர்ச்சங்கத்தால் சிறந்த ஞானியும், செல்வங் கொடுப்பதால் மைந்தனும், வேத பாராயண மறப்பால் பிராமணனும், கெட்ட பிள்ளையால் நல்ல குலமும், ஒழுங்கற்ற கெட்ட சகவாசத்தால் சிறந்த ஒழுக்கமும், மயங்கு மதுபானத்தால் நாணமும், மேற்பார்வை யற்றதனால் இட்ட பயிரும், தேசாந்தர வாழ்க்கை செய்வதனால் சிநேகமும், பொறுமை யின்மையால் உண்மைக் காதலும், நீதி யில்லாமையால் பெருஞ் செல்வமும் நிலையழியும். (36)

(கலிவெண்பா)

பணத்தழிவுக் கோரருஞ்சற் பாத்திர தானம்
கணக்கின்றித் தானுகர்தல் காணா—திணக்கமற்ற
கள்ளன் எடுத்தலென்று காசினியிற் கண்டவழி
உள்ளபடி மூன்று உணர்ந்தெவருங்—கொள்ளுவதால்
முன்னிரண்டிற் செல்லவிடான் மூன்றாம் வழியதனில்
அன்ன திழப்பான் அயர்ந்து.

(உரை) பொருளழிவிற்கு நல்வழியில் வழங்கல், கணக்கில்லாமல் தானனுபவித்தல், மறைந்து வாழுந் திருடன் அபகரித்தல் என்று உலகி லெவருங் கண்டுகொண்ட வழி மூன்று. ஆகையால், மயங்கி முன்னிரண்டு வழிகளிற் செலவிடாதவன் மூன்றாம் வழியில் அதை இழந்துவிடுவான். (37)

பஃறொடை வெண்பா

சாணை கடைமணியுஞ் சத்திரந்தேய் கைக்கழுந்து
பெணுமதி சூரனும் பீடார் மதம்பொழிந்து
மாணுமுடல் வாடுகரு வாரணமுங் கார்த்திகையிற்
காணுமணல் மேடுதிகழ் காணாறும் பூரணையில்
வாணிலவும் நல்வழியில் வாய்ந்ததரு மந்தன்னில்
நாணுதலில் செல்வனும் நன்று.

(உரை) சாணைக்கல்லிற் கடைந்த மணியும், சத்திராயுதந் தேய்த்த கைத்தழும்பேறின வீரனும், சிறந்த மததாரை பொழிந்ததனால் பெரிய சரீரம் வாடின காரானையும், கார்த்திகை மாதத்தில் மணல்மேடு செறிந்த காட்டாறும், பூரணையில் வெண்ணிலாவும், நல்வழியிற் செலவிட்டுச் சிறந்த பிரபுவும் நன்றாய் விளங்குவார்கள். (38)

(வெண்பா)

நாழி பரிசெனினும் நல்குரவின் மேன்மையால்
ஆழி யெனக்கொண்ட ஆணமகன் தான்—வாழிமிகு
செல்வனு னக்கால் செகந்துரும்பா எண்ணுமெனில்
ஒல்லுந்தாழ் வேதுயர்வே து.

(குறள்)

சமயத்திற் கேற்றபடி தாழ்வும் உயர்வும்
அமையும் பொருள்களுக்கெல் லாம்.

(குறள்)

தாழ்ந்த துயரும் உயர்ந்தது தாழுமெனில்
சூழ்ந்துபொருள் கொள்க துணிந்து.

(உரை) நாழிதானிய மாயினும் வறுமையின் விசேஷத்தால், அதை ஆழிபோற் பெரிதாக மதித்த புருடனொருவன், பிறகு செல்வனானால் பூலோகத்தையே துரும்பென மதிப்பான். என்றால், உயர்வேது? தாழ்வேது? சமயம்போற் பொருள்கள் உயர்வென்றும் தாழ்வென்றும் சொல்லப்படுகின்றன. ஒருகால் தாழ்ந்தது மற்றொருகால் உயரும்; அதுவே மறுகால் தாழும். (ஆகையால், ஆராய்ந்து பொருள்களைக் கொள்ளக்கடவர்.)

இங்கு நாழி யென்பது சிற்றளவு. மூலத்தில் 'பிடி' என்றிருக்கின்றது; ஒருபடியென்று கொள்ளற்க. (39)

(வெண்பா)

காசினியாங் காராம் பசுப்பால் கறப்பதெனின்
ஆசிலா வேந்தனே ஆன்கன்று—நேசமுடன்
உண்பிப் பதுபோல் உலகளிக்க கற்பகம்போல்
மண்மா துனக்களிப்பாள் வாழ்வு.

(உரை) பூமியென்னுங் காராம்பசுவின் பாலாகிய செல்வத்தை நீ கறக்கவேண்டினால், ஓ அரசனே! பசு தன் கன்றைப் போஷிப்பதுபோலக் குடிமக்களைக் காப்பாற்றக்கடவாய். அப்படி நீ காப்பாற்றினால், மண்மகள் கற்பகவிருக்ஷம்போல உனக்குச் சகல வாழ்வையுந் தருவாள். (40)

(கலிவெண்பா)

சில்லிடத்து மன்னீதி சீராருஞ் சத்தியமாய்ச்
சில்லிடத்த சத்தியம் சேர்ந்ததாய்ச்—சில்லிடத்தில்
காதுக் கினிதாய்க் கடினமாய்ச் சில்லிடத்தில்
ஓதுநிஷ் டூரமாய் ஓரிடத்தில்—தீதில்
கருணையாய் ஓரிடத்தில் காதல் பொருள்மேல்
மருவுவதாய் ஓரிடத்தில் மற்றும்—ஒருபால்
பொருட்செலவு செய்வதாய்ப் பூண்டொருபால் செய்வித்
திருப்பதாய் ஓரிடத்தில் செல்வப்—பெருக்குவதாய்ப்
பற்பலநா லாறுமேனோர் பாலாறு மாறுபோல்
நிற்பதாம் என்றுணர்க நீ.

(உரை) அரசநீதி சிலவிடத்தில் சத்தியமாய், சிலவிடத்தில் அசத்தியமாய், சிலவிடத்தில் செவிக்கினிமையாய், சிலவிடத்தில் கடினமாய், சிலவிடத்தில் நிஷ்டூரமாய், ஓரிடத்தில் கிருபையாய், ஓரிடத்தில் பொருளை விரும்புவதாய், ஓரிடத்தில் பொருட்செலவு செய்வதாய், ஓரிடத்தில் பொருட்செலவு செய்விப்பதாய், ஓரிடத்தில் பொருள் சேகரிப்பதாய், பற்பல இடத்திலிருந்து நாலாறு பாய்வதால் ஒரு பாலாறுவதுபோல விளங்கும் என்று நீ அறியக்கடவாய்.

தெலுங்கில் பாலாறு என்பது இல்லையாயினும் ஆற்றுக்கு நீர்வரவுஞ் செலவு மிருப்பதால் உவமானமாகக் கொள்க. (41)

(வெண்பா)

அருந்தண்டம் நற்கீர்த்தி அந்தணரைக் காத்தல்
பெருந்தானம் போகம் பிரியம்—மருவுமொரு
நட்பா தரவாறு நற்குணமில் லாவரசன்
கட்சேவை செய்திதன்ன காண்.

(உரை) பொல்லாரைத் தண்டித்தல், நல்ல புகழ், அந்தணரைக் காத்தல், சற்பாத்திர தானம், சுகானுபவம், பிரிய நண்பரைக் காத்தல் ஆகிய ஆறு நற்குணம் இல்லா அரச சேவையால் இலாபம் இல்லை. (42)

(வெண்பா)

கிட்டத்தி லுள்ள கிணற்றின் முகந்தாலும்
எட்டிக் கடலில் எடுத்தாலும்—ஒட்டுநீர்
ஒன்றேயா மேருவினும் ஊழின் படியன்றி
இன்றேயாம் பொன்வருவாய் எண்.

(உரை) பிரமதேவன் எழுதினபடியன்றிப் பொன்மலையாகிய மேருவிற்சென் றெடுத்தாலும் அதிகங் கிடைக்காது. (அதன்படி அதிகமேனும் குறைவேனும் தூரத்தி லிருந்தாலும் கிடைக்கும். ஆகையால், பணக்காரரிடத்தில் எழ்மையைக் காட்டியிரப்பதிற் பயனில்லை). குடமெடுத்துக் கிட்டத்திலுள்ள கிணற்றில் முகந்தாலும் தூரத்திலுள்ள கடலில் முகந்தாலும் அது கொள்ளு நீர் ஒன்றே யாகும்.

(வி-ரை) "ஆழ வமுக்கி முகக்கினும் ஆழ்கடனீர்,"

என்னும் அவ்வை நீதியும்,

"பரியினு மாகாவாம் பாலல்ல வுய்த்துச்
சொரியினும் போகா தம."

என்னும் திருக்குறள் நீதியும் இங்கே கவனிக்கற்பாலன. (43)

5-வது அதிகாரம்

தீயோர்

(வெண்பா)

காரண மில்லாக் கலகம் தயையின்மை
சீரணவு நல்லோர்பாற் பேர்பகைமை—ஏரணவுஞ்
சுற்றம் வெறுத்தல் துயர்சேர் பிறனுடைமை
பற்றிவிவை தீயோர்தம் பண்பு.

(உரை) காரண மில்லாமற் கலகஞ் செய்தலும், தயை யில்லாமையும், சிறந்த நற்குணமுடைய பெரியோரைப் பகைத்த லும், சுற்றத்தாரை வெறுத்தலும், துயரங் கொடுக்கக்கூடிய பிறன்மனைப் புகுதலும் ஆகிய இவைகளெல்லாம் துஷ்டர்க ளுடைய குணங்களாம். (44)

(வெண்பா)

அரவின் தலையில் அருமணியுண் டேனும்
விரவும் பயத்தால் விலக்க—விரைகுவபோல்
தீயவர்பாற் கல்வி சிறந்தாலும் மற்றவரை
நீயகன்று தூரத்தில் நில்.

(உரை) பாம்பின் தலையில் மாணிக்கம் இருந்தாலும் அதைக் கண்டவுடன் பயந்து அப்புறப்படுத்த அவசரப்படுவார்கள். (அது போல) துஷ்டரிடத்தில் கல்வி மேன்மை யிருந்தாலும் அவ னை விட்டு அப்பாலே போ. (45)

(வெண்பா)

மானியை மந்தனென்றும் மாதவனை டம்பனென்றும்
ஆன பிறப்பொழுக்கம் ஆசரிப்—போனைக்
கருணையிலான் என்றுமின்சொல் காட்டுவோன் தன்னைத்
திருணனென்றும் ஏசுவர்தீயார்.

(உரை) மானியை மந்தபுத்தி யுடையவனென்றும், மாதவசீலனை டம்பாசாரி யென்றும், உயர்வான பிறப்பாசாரத்தைப் பின்பற்றுவோனை இரக்கமில்லாதவன் என்றும், இனிமையாகப் பேசுபவனை அற்பனென்றும் (இன்னும் பலவாறு) துஷ்டர்கள் நிந்திப்பார்கள். (ஆகையால், அவர்களுக்கது இயற்கை.) ()

(கலிவெண்பா)

பேராசை தீது பிசினக் குணத்தாலே
தீராத பாவஞ் செறியுமே—நேரான
உண்மை யிருந்தால் உயர்தவமேன் தூயமனத்
தன்மையிருந் தாலேன் தலந்தொழுதல்—ஒண்மைமிகு
நன்மை யிருந்தால் நலம்பெறலாம் நல்லபெருந்
தன்மையிருந் தாலழகேன் தக்கவித்தை—வன்மை
இருந்தால் தனமேன் இழிந்தவப கீர்த்தி
இருந்தால் இறப்பேன் இயம்பு.

(உரை) பேராசை பொல்லாது; (அஃதிருந்தால் வேறொரு கெட்டகுணம் வேண்டியதில்லை). பிசினத் தன்மையால் தீராத பாவம் சேரும். உண்மை பேசினால் வேறு செய்தவம் வேண்டியதில்லை. பரிசுத்தமான சாந்தமனம் இருந்தால் தீர்த்த யாத்திரை செய்ய வேண்டியதில்லை. ஒழுங்கான நல்ல குணம் இருந்தால் (எடுத்த காரிய முடிப்பதற்கு வேறொருவருடைய உதவி வேண்டியதில்லை). பலன் கிடைக்கும் பெருந்தன்மை யிருந்தால் அழகு

வேண்டியதில்லை. தகுந்த கல்விஞானம் இருந்தால் வேறு தனம் வேண்டியதில்லை. தாழ்வான அபகீர்த்தி இருந்தால் வேறு சாவு வேண்டுவதில்லை. நீ சொல்வாயாக. (47)

(கலிவெண்பா)

பகனிலா மங்கைப் பருவப்பெண் கல்விச்
சுகமிலா ஆணழகன் தோன்றுஞ்—சகமூலாம்
பொன்னாசை மன்னன் பொருந்துவறு மைக்குணவான்
மன்னுசெல்வன் தன்பால் மருவுதுட்டன்—பொன்னிவளர்
தாமரை யில்லாத் தடாகம் இவரெழுவர்
நாமன நையவிருப் பார்.

(உரை) பகலில் ஒளி யிழந்த சந்திரனும், மங்கைப்பருவம் அடைந்தும் கலியாணம் ஆகாத பெண்ணும், கல்விச்சுகம் தெரியாத ஆண் அழகனும், உலகடங்கலும் கைப்பற்றவேண்டுமென்னும் பொன்னாசையுள்ள அரசனும், நித்தியதரித்திரனாகிய உத்தமனும், பணக்காரனிடத்திற் சேர்ந்த துஷ்டனும், இலக்குமி வாழும் தாமரை யில்லாக் குளமும், ஆகிய இந்த எழுபேரும் நாம் மனம் வருந்த இருப்பவர்கள் (என்பது என்னெண்ணம்.) (48)

(வெண்பா)

அதிகோபங் கொள்ளும் அரசர் இடத்தில்
மதியோன் எவனும் மருவான்—விதிமேசர்
மகஞ்செய்வோன் தன்னையங்கி வாட்டத் தொடங்கின்
முகங்கால் தெரியாது முன்பு.

(உரை) அதிக கோபங் கொள்ளும் அரசரிடத்தில், (விரும்பிப்) புத்திமான் எவனும் பொருந்தமாட்டான். விதிப்படி யாகஞ் செய்பவனை நெருப்பு எரிக்கத்தொடங்கின் அதற்கு அவனுடைய முகங்கால் தெரியாமல் வாட்டும். (49)

(கலிவெண்பா)

பேசா திருந்தால் பெருமூமை யென்று நன்றாய்ப்
பேசினால் வாயாடிப் பேதையென்றும்—ஆசையுடன்
ஒட்டியிருந் தாலச்சம் உட்பயமில் லானென்றும்
எட்டியிருந் தாலெதற்கும் இல்லாத—மட்டியென்றும்
நெஞ்சம் பொறுத்தால் நிலைத்த முரடனென்றும்
கொஞ்சம்பொ றானேல் குலவீனன்—வஞ்சனென்றும்
பேரார் துரைகளெல்லாம் பேசுவர்தஞ் சேவகனை
ஆராயுங் காலவர்பால் ஆரானும்—சீராகச்
சேவித்த லாகா சிறந்ததவ மாதவர்க்கும்
பாவிக்க லாகாதாம் பண்பு.

(உரை) பேசாதிருந்தால் ஊமை யென்றும், நன்றாய்ப் பேசினால் வாயாடி மூடனென்றும், ஆசையோடு அருகிலிருந்தால் அச்சம் பயம் அற்றவனென்றும், தூரத்திலிருந்தால் எதற்கும் உதவாத மட்டி யென்றும், மனம் பொறுத்திருந்தால் முரடனென்றும், கொஞ்சம் அவசரப்பட்டால் இழிகுலத்து வஞ்சகன் என்றும், பெரிய துரைகளெல்லாம் தமது சேவகனைப் பேசி ஏசுவார்கள். ஆகையால், அவர்களிடத்தில் சேவிக்க ஆராலும் ஆகாது. சிறந்த முனிவர்க்கும் அவர்களை இன்னதென்று அறிந்து நடக்க முடியாது. (50)

(நேரிசை வெண்பா)

துஷ்டரைச் சேர்ந்து சுவேச்சையாய் வாழ்ந்துகுணச்
சிஷ்டரை நீக்கிச் சிறப்பாக்கிக்—கஷ்டமுடன்
இத்தனைநாள் தாநுகர்ந்த இல்லா மையைமறந்த
மத்தரையார் சேர்வார் மதித்து.

(உரை) துஷ்டர்களைச் சேர்த்துக்கொண்டு, தம்மிச்சை போல் சிறப்பாக வாழ்ந்து, சற்குண சாதுக்களைச் சேர்க்காமல் நீக்கி, இதுவரையில் தாங்கள் கஷ்டத்தோடு அநுபவித்த தரித்தி ரத்தை மறந்த மூடர்களை மதித்து யார் சேர்வார்கள்? அப்படிச் சேர்ந்தாலும் சுகம் உண்டாகாது. (51)

(வெண்பா)

காலை நிழல்போலக் கயவர் செயுநட்புச்
சாலமிக நீண்டழியுஞ் சான்றோர்தம்—சீலமுள
நட்புச் சிறிதெனினும் நன்மாலை நிழல்போல்
திட்பமுடன் வளருஞ் சேர்ந்து.

(உரை) காலையில் சூரியன் நிழல்போல, மூடர் செய்ய நட்பு மிகவும் நீண்டிருந்தும் குறைந் தழியும். பெரியோருடைய அரிய நட்பு முதலிற் சிறிதெனினும் சாயங்காலத்தில் சூரியன் நிழல்போலப் பலம் பெற்று வளரும். (52)

(வெண்பா)

புல்லுண்மா னுக்கும் புனலுண்மீ னுக்குநன்செய்
நெல்லுண்ணு நல்ல நிறைகுணற்கும்—பல்லுண்
புலியுஞ் சிறப்புள்ளும் பூரியரும் கொன்னே
வலிய பகையாகு வார்.

(உரை) பிறர்க்குத் துன்பஞ் செய்யாமலே புல்லைத் தின் னும் மானுக்கும், நல்ல ஜலத்தைக் குடித்துப் பிழைக்கும் மீனுக் கும், நன்செய்ப் பயிராகிய நெல்லரிசிச் சோறுண்டு சாந்த நிறைந்து வாழும் நற்குணவானுக்கும், பல்லால் கொடுமை புரியும் புலியும், சிச்சிலிக் குருவியும், துஷ்டர்களும் முறையே யாதொரு காரணமும் இல்லாமற் பெரும் பகையாவார்கள். (53)

6-வது அதிகாரம்

நல்லார்

(கலிவெண்பா)

நன்னட்பி லாசையு நாட்டம் பிறர்குணத்தில்
துன்னலுங் கல்விநசை தோய்தலும்—உன்னுங்
குருவுக் கடக்கமுங் கோதிலாக் கற்பு
மருவுமனை யாளிடத்தில் வாழ்வும்—வெருவும்
பழிக்கஞ்சு மாண்பும் பரமற் கன்பு
கொழிக்குந் திறனுங் கொடிய—வழிச்செல்லும்
தீயார்தங் கேண்மையினிற் நீர்தலும் ஆயகுண
மேயார்க்கு வந்தனஞ்செய் வேம்.

(உரை) சற்சன சகவாசத்திற் பிரியமும், பிறருடைய குணத்தில் இச்சையும், கல்வியாசை பொருந்துதலும், குருவுக்கு அடங்கி நடத்தலும், குற்றமற்ற கற்புடைய மனைவியோடு வாழ்தலும், பெரியோர் அஞ்சும் பழிக்குப் பயப்படும் பெருந்தன்மையும், ஈசுவரனிடத்திற் பக்தியும், துன்மார்க்கர் சகவாசத்தை விட்டு நீங்குதலும் ஆகிய அருங்குணங்களை உடையார்க்கு நாம் வந்தனஞ் செய்யக் கடவோம். (54)

(கலிவெண்பா)

ஆபத்தில் தைரியமும் ஆனபெருஞ் செல்வத்தில்
கோபமிலாப் பெருமை கொள்ளலுமே—கோபித்
தவையில் விளங்கி அலங்கார வார்த்தை
சுவையாகப் பேசுதலும் தூய—நவைதீர்
கீர்த்திப் பிரியமும் கேடில் பெரும்போரில்
ஆர்த்தியுடன் வீரங்காட் டாண்மையுமே—சீர்த்திமிகு

வேத கலாவிளக்க மேவுதலும் இவ்வுலகில்
கோதில் மகான்கள் குணம்.

(உரை) ஆபத்து வந்த காலத்தில் தைரியமாயிருத்தலும், பெருஞ் செல்வம் பெற்றபோது கோபத்தை யடக்கிப் பொறுமையோ டிருத்தலும், ஒற்றுமையோடு சபையிற் பொருந்தி இனிமையாக அலங்கார வார்த்தை பேசுதலும், பரிசுத்தமான குற்றமற்ற புகழிற் பிரியமும், கெடாத பெரிய யுத்தத்தில் மனப் பூர்வமாய் வீரத்தன்மையைக் காட்டும் ஆண்தன்மையும், புகழோடு கூடிய வேதசாஸ்திர விளக்கம் பெற்றிருத்தலும் ஆகிய இவைகளெல்லாம் சாது லக்ஷணங்களாம். (55)

(கலிவெண்பா)

பாரில் மகான்கள் பணமில்லாக் காரணத்தால்
ஆரும் நகையில்லா ரானாலும்—நேரும்
செயற்கையலங் காரமிது செல்வமென வென்றோர்
இயற்கையலங் காரமவர்க் கெய்தும்—உயர்ச்சிமிகேள்
செங்கைக்குத் தானம் சிறந்த அலங்காரம்
பொங்குதலைக் காசான் புனைமலர்த்தாள்—பங்கமின்றிச்
சேவித்த லன்னார் செயிர்தீர் முகத்தினுக்கு
நாவிற் பயிலுண்மை நற்றோட்குத்—தாவில்
பராக்கிரமந் தாங்குதலப் பண்புடையார் தங்கள்
நிராசை மயமாய் நிறைந்து—விராவுகின்ற
நெஞ்சந் தனக்கென்று நிஷ்களங்க மாயிருத்தல்
அஞ்செவிக்குக் கேள்வி யணி.

(உரை) உலகத்தில் கல்வி யொழுக்க நிறைந்த பெரியோர்கள் பணத்தை மதித்துப் பெறாத காரணத்தால், நகைகள் பூண்டிருக்கமாட்டார்கள். ஆயினும், இயற்கையழகு, அவர்க்குப் பொரு

ந்திருக்கும் செய்தி சொல்லுகிறேன் கேள்! செயற்கை யழகாகிய நகையை அவர்கள் ஒரு பொருளா மதிக்கமாட்டார்கள். அவர்களுடைய கைகளுக்குத் தானமே சிறந்த அலங்காரம். அவர்களுடைய தலைக்குக் குருபாத கமலங்களைக் குறைவின்றிச் சேவித்தலே அழகாகும். அவர்களுடைய குற்றமற்ற முகத்திலுக்கு, நாவிற் பயிலும் உண்மை வாசகமே உத்தமாலங்காரம். அவர்களுடைய வலிய தோளுக்குப் பராக்கிரமமே அழகாகும். அந் நல்லாருடைய ஆசையற்ற நிறை மனதிற்கு நிஷ்களங்கமே அலங்காரம் ஆகும். அவர்களுடைய காதுக்குக் கேள்வியே அழகாகும். (56)

(கலிவெண்பா)

மன்னுயிரைக் கொல்லாமல் வாய்மையே பேசிபிறர்
பொன்னிடத்தில் இச்சையற்றுப் போற்றுகுரு—தன்னிடத்தில்
பத்தி யதிகரித்துப் பல்லுயிர்க்கும் அன்புசெய்து
சத்தியது சாரமாய்த் தானதர்மம்—புத்தியுடன்
செய்துபிறன் தாரநச்சல் தீவினையா மென்றகற்றிப்
பொய்நிகழ்பே ராசைதனைப் போக்கியுயிர்—உய்தலே
மேன்மைபெறு விக்குமென்று மெய்நூற் களிலுள்ள
பான்மை யறிக பரிந்து.

(உரை) எவ் வுயிரையுங் கொல்லாமை மேற்கொண்டு, உண்மையே பேசி, பிறர் செல்வத்தில் இச்சையற்று, யாவரும் தொழத்தகும் குருவினிடத்தில் பத்தி மிகுந்து, எல்லா வுயிர்க்கும் இரங்கி, சத்திக்குத் தக்கபடி தான தருமஞ் செய்து, பிறன்மனைப் படுதல் பாவமென விலக்கி, மோச காரணமான பேராசையை யொழித்து உயிர் வாழ்தலே சிறப்பைத் தருமென்று உண்மை நூல்களிற் கூறியுள்ள விஷயத்தைப் பிரியத்தோடு தெரிந்து கொள்ளக்கடவீர்கள். (57)

(வெண்பா)

தக்கோர் மனமலர்போல் சம்பத்தில் மெல்லியதாம்
ஒக்க விபத்துவரின் ஓங்குமலைப்—பக்கத்தில்
கற்குண்டு போலக் கடினமாம் அன்னோர்கள்
நிற்குநிலை யீதறிக நீ.

(உரை) பெரியோர் மனம், சம்பத்து வந்த காலத்தில் பூப்போல் மிருதுவாயிருக்கும். ஆபத்து வந்தால் மலை யடிவாரத்திற் கற்குண்டுபோலக் கடினமாயிருக்கும். அவர்கள் நிற்கும் இந்நிலையை நீ முன்னிலையில் அறிந்து அதன்படி நடக்கக்கடவாய். ()

(கலிவெண்பா)

ஞாயத் தொழில்செய்தல் நல்லவுயிர்க் காபத்துத்
தோயினுஞ் செய்யாத் தொழிலியற்றற்—கேயுமனங்
கொள்ளா திருத்தல் கொடியோரை வேண்டாமை
தள்ளரிய தோழனையும் தான்வேண்டி—உள்ளமுவந்
தெள்ளள வேனு மிரவாமை என்றென்றும்
விள்ளரு மாபத்து மேவிடினும்—எள்ளலிலா
ஆண்மை குறையாமை ஆன்றோர்க் கநுகூலம்
கேண்மையுடன் செய்து கிளர்ந்திடுதல்—மாண்புளவிந்
நற்குணங்க ளெல்லாமும் நல்லோர்க் கியற்கையாம்
மற்றொருவ ரான்வருவ தன்று.

(உரை) நியாயமான தொழில் செய்து பிழைத்தல், உயிர்க்கு முடிவு வருவதானாலும் செய்யத் தகாத தொழிலைச் செய்வதற்கு மனம் பொருமை, துஷ்டர்களை வணங்கி வேண்டாமை, உயிர்த் தோழனானாலும் அவனிடத்தில் இரவாமை, ஆபத்துக் காலத்தில் மனஞ் சோராமல் துணிவு கொள்ளுதல், பெரியோர்க் கநுகூலமாய் நடத்தல் ஆகிய இந்த நற்குணங்களெல்லாம் நல்லோர்க்கு இயற்கையாகவே இருக்கும். வேறொருவரால் வருவதன்று. (59)

(கலிவெண்பா)

பிறரறியாத் தானம் பிரியமாய்ச் செய்தல்
பிறர்செய் யுதவிப் பெருமை—பிறரறியப்
பேசுதல் தான்செய் பெருநன்றி பேசாமை
மாசுதிக ழப்பிறரை வாய்மதத்தால்—ஏசாமை
செல்வம் வருங்கால் செருக்கின்மை யெல்லாமும்
நல்லோர் இயற்கையென நாட்டு.

(உரை) பிற ரறியாமல் தானம் செய்தலும், பிறர் தங்களுக்குச் செய்த வுதவியின் உயர்வைப் பலரறிய எடுத்துச் சொல்லுதலும், தான் பிறருக்குச் செய்த நன்றியை வெளியிலெடுத்துச் சொல்லிக்கொள்ளாமையும், பிறரை வாய்மதங்கொண்டு வையாமையும், செல்வம் வந்தபோது கர்வ மில்லாதிருத்தலும் ஆகிய எல்லாமும் நல்லோர்க்கு இயற்கையான குணங்களாம். ()

(கலிவெண்பா)

காய்ந்தவிரும் புண்டநீர் காணுமற் போமதுவே
ஏய்ந்த கமல விலைமேலே—தோய்ந்ததெனின்
முத்தி னொளியடையும் முந்நீரில் வாழ்கின்ற
முத்திப்பிக் குள்ளதுவே மூடிநி—லைத்திருந்தால்
முத்து மணியாகும் மூதுலகிற் சேர்கின்ற
தத்த மிடத்தினது தன்மைதனக்—கொத்தகுணம்
சேர்ந்துத் தமர்மத் திமரதமர் என்னும்பேர்
ஆர்ந்திருப்பார் மாந்தரெல் லாம்.

(உரை) காய்ந்த இரும்பிற் றோய்ந்த நீர் காணுமல் மறைந்துபோகும். அதுவே தாமரை இலையேற் பொருந்திஞல் முத்தின் ஒளியை அடையும். அதுவே கடலிலுள்ள முத்துச் சிப்

பக்குள் சேர்ந்தால் கெட்டிமுத்து மணியாகும். (அதுபோல) இவ்வுலகில் மனிதர்களும் தாம்தாம் சேர்ந்திருக்கின்ற இடத்தின் தன்மைக் கேற்றபடி உத்தம ரென்றும், மத்திம ரென்றும், அதம ரென்றும் தத்தம் குணத்திற்குத் தக்க பேர் பெறுவார்கள். (61)

(கலிவெண்பா)

தந்தை மனதிற்குச் சந்தோஷம் நன்னடையால்
சந்ததஞ்செய் வோனே தனயனும்—நிந்தையறக்
கொண்டாற்கு நன்மைசெயக் கோருகின்ற—ஒண்டொடி
பெண்டாட்டி செல்வம் பெறும்போதும் திண்டாட்டம்[பே
எய்து பொழுதும் இணக்கம் விடாதவனே
மெய்திகழும் நண்பனும் மேலான—செய்கையுள
இன்னோர்கள் எல்லார்க்கும் எய்தார்கள் புண்ணியர்க்கே
உன்னதமாய்க் கிட்டுவரென் றோது.

(உரை) தனது நல்லொழுக்கத்தால் தந்தையின் மனதிற்குச் சந்தோஷம் ஊட்டுபவனே புத்திர னாவான். தனது கணவற்கு நிந்தையற அடங்கிநடந்து நன்மை செய்கிறவளே பெண்டாட்டி யாவாள். செல்வம் வந்தபோதும், கஷ்டம் வந்தபோதும் நட்பை விடாதவனே உண்மை நண்பனாவான். இப்படிப்பட்ட மேன்மைக் குணமுடைய இம் மூவரும் எல்லார்க்குங் கிடைக்கமாட்டார்கள்; முன்செய் புண்ணியபலனுடையார்க்கே மேன்மையாய்க் கிடைப்பார்கள். (62)

(கலிவெண்பா)

அடக்கத்தால் நல்லோர்கள் யார்க்குமே லான
இடத்தைப் பெறுவார்கள் என்றும்—திடத்துடனே
மற்றவரைப் பூஷித்து வாழ்த்துவதால் தம்முடைய
கற்றறிவை நன்னினைவைக் காட்டுவார்—உற்ற

பிறர்கருமத் திற்காகப் பேருதவி செய்து
திறமுடன் தம்ம தெரிப்பார்—உறவின்றித்
தம்மைக் கடினமாத் தாறுமா றுவேசும்
அம்மதி யோர்பால் அரும்பொறுமை—செம்மைபெற
காட்டி யவரைக் கலக்குவிப்பார் இன்னோரை
நாட்டினிற் போற்றாரார் நாட்டு.

(உரை) தமது அடக்கமான குணத்தால் நல்லோர்கள் யார்க்கும் மேலான பதவியைப் பெறுவார்கள். என்றைக்கும் ஒரே விதமாகப் பிறரைப் பெருமைபடுத்திப் பேசி வாழ்த்துவதால் தம்முடைய கல்வியறிவையும் நல்லெண்ணத்தையும் தெரிவிப்பார்கள். பிறருடைய காரியத்திற்காகப் பேருதவி செய்து தமது நன்னடத்தையைத் திறமையோடு விளக்குவார்கள். பகைமை பாராட்டித் தம்மைத் தாறுமாறாகத் திட்டும் பொல்லாதவர்களிடத்தும் பொறுமை காட்டி அவர் மனத்தை யுறுத்தச் செய்வார்கள். இப்படிப்பட்டவர்களை உலகத்தில் துதியாதவர்களும் மதியாதவர்களும் யார் இருக்கிறார்கள்? நீ சொல்! பார்க்கலாம். (63)

7-வது அதிகாரம்

உதவி

(வெண்பா)

காய்த்த மரம்வளையக் கார்மேக நீர்கொண்டு
சாய்த்த பளுவினாற் றாழுமே—வாய்த்த
பொருளுடையார் கர்வம் பொருந்தார் பிறர்பால்
அருளுடையார் ஆவார் அமர்ந்து.

(உரை) நிறையக் காய்த்துப் (பழுத்த) மரம் வணங்கும்; கரிய மேகங்கள் நீர் நிறைந்துள்ள பளுவால் கீழ் இறங்கும்,

(அதுபோலக்) கல்விப்பொருளில் அல்லது செல்வப்பொருளிற் சிறந்த நல்லோர் அகங்காரம் அடையார்; பிறரிடத்திற் பொருந் திய இரக்கம் உடையவர் ஆவார். இதுவே அவர்கள் இயல்பு. (64)

(நேரிசை வெண்பா)

அருளுடைய நல்லோர் அருஞ்செவிக்குத் தோடு
பொருளுடைய நூற்கேள்வி பொன்னின்—உருளல்ல
கைக்குநகை காப்பல்ல காருண்ய தானமவர்
மெய்க்குப்ப ரர்பகார மே.

(உரை) உயிர்களிடத்துக் கிருபை பூண்ட பெரியோர்க ளுடைய மேலான காதுகளுக்குக் குண்டலம், பொன்னாற் செய்த வளையம் அல்ல; நூற்கேள்வி யாகும். அவர்களுடைய கைக்கு நகை, காப்பல்ல; காருண்யத்தோடு செய்யும் தான தருமங்க ளாகும்; அவர்களுடைய சரீரத்திற்கு ஆபரணம், பிறர்க்குதவி செய்தலே ஆகும். (65)

(வெண்பா)

ஆரும்வேண் டாமலே ஆதித்தன் தாமரையை
நீருள் மலர்த்து நிலாவுந்தன்—ஆரொளியால்
அல்லி மலரை அலர்த்தும்வின் நீர்வழங்கும்
நல்லோர்க் குவமையிவை நன்கு.

(உரை) ஆரும் வேண்டிக்கொள்ளாமலே சூரியன் நீரில் உள்ள தாமரையை மலர்விக்கும்; சந்திரனும் தன்னுடைய குளி ர்ந்த கிரணத்தால் அல்லியை அலர்விக்கும்; மேகமும் மழை பெய் யும். இவைகள் (வெகு ஜனோபகாரமாயுள்ள) பெரியோர்களு க்குத் தக்க உவமைகளாம். (66

(கலிவெண்பா)

தங்குறைதீர் வுள்ளார் தளர்ந்து பிறர்க்குறூஉம்
வெங்குறை தீர்க்கிற்பார் மேன்மக்கள்—தங்குறைதீர்
வுள்ளிப் பிறர்க்குறூஉம் வெங்குறை உள்ளுவார்
எள்ளும் இடைமக்கள் என்ஞான்றும்—கள்ளமுடன்
தங்குறைதீர் வுள்ளித் தவிரார் பிறர்குறையைப்
பொங்குங்கீழ் மக்கள் பொருந்துகுறை—தங்களுக்,
கில்லையென் றாலும் பிறர்க்கதை யெய்துவிப்பார்க்
கில்லை யொருபெயரும் இங்கு.

(உரை) தங்களுடைய குறைகளைக் கவனியாமல் பிறருடைய குறைகளைத் தீர்ப்பவரே மேன்மக்கள் (உத்தமர்). தங்களுடைய குறைகளைக் கவனித்தபடியே பிறருடைய குறைகளைத் தீர்ப்பவர் இடையாயார் (மத்திமர்). எந்தக்காலத்திலும் வஞ்சனையாகத் தங்களுடைய குறைகளையே கவனித்துப் பிறருடைய குறைகளைத் தீர்க்காதவர்கள் கீழ்மக்கள் (அதமர்). தங்களுக்கு ஒரு குறையும் இல்லாதிருந்தும், பிறருக்கு அதை உண்டாக்குகிறவர்களை இன்னாரென் றழைக்க, ஒரு பெயரும் இல்லை. (67)

(கலிவெண்பா)

நல்லது செய்வித்தல் நவையது நைவித்தல்
ஒல்லும் மறையுதவி ஒட்டுதல்—நல்ல
குணத்தைப் பலரறியக் கூறுதல் கேடுறின்
தணத்தலின்மை காலத் தருகை—இணக்கங்கூர்
இக்குணங்க ளெல்லாம் இசைந்தநன் னட்பினர்க்காஞ்
சற்குணங்க ளென்றுநீ சாற்று.

(உரை) தம் சிநேகனை நல்ல காரியஞ் செய்யத் தூண்டுதல், அவனிடத்திலுள்ள குற்றத்தை ஒழிப்பித்தல், அவனுக்குப் பிற

றியாமல் உதவி செய்தல், அவனுடைய நல்ல குணத்தைப் பல ரறியக் கூறுதல், அவனுக்குத் துன்பம் வந்தகாலத்தில், அவனை விட்டு நீங்காமை, அவனுக்குக் காலமறிந்து உதவிசெய்தல் ஆகிய இப்படிப்பட்ட சற்சகவாச குணங்களெல்லாம உத்தம நட்பினர்க் குப் பொருந்திய நற்குணங்களென்று நீ சொல்லக்கடவாய். (68)

(கலிவெண்பா)

தன்னிடத்தி லேகலந்த தண்ணீர்க்குத் தீம்பால்தன்
இன்குணங்க ளெல்லாமும் ஈந்ததனால்—அந்நீரும்
வெப்பத்தால் பால்படுமா வேதனையைக் கண்டழலில்
ஒப்பி விழுந்தே ஒடுங்குமால்—இப்புதுமை
கண்டபால் தானுந்தன் காதலுறு நண்பனுடன்
மண்டழலில் வீழுங்கால் மற்றுநீர்—அண்டிவந்து
சேருவதால் வெங்கோபந் தீரும் இதுபோலாம்
சிரியர்செய் நட்பின் திறம்.

(உரை) தித்திப்பான பாலானது தன்னை விட்டு நீங்காத தண் ணீர்க்குத் தன்னுடைய நல்ல குணங்களை யெல்லாம் தந்ததனல், அந்தத் தண்ணீரானது வெப்பத்தால் தன் சிநேகனாகிய பால் படும் பரம வேதனையைக் கண்டு பொறுமல் மனமொப்பி அக்னி யில் விழுந்து மாயும். இப் புதுமையைக் கண்ட பால், தானுந் தன் அன்புள்ள நண்பனுடன் நெருப்பில் விழத் தொடங்குகையில், மறுபடியும் அந்தத் தண்ணீர்வந்து சேருவதால், தன்னுடைய கடுங் கோப மாறும். பெரியோர் செய்யு நட்பு இதுபோல இருக்கும். ()

(நேரிசை வெண்பா)

கடலிடத்தில் ஓர்பால் கரியமால் வாழ்வார்
அடலரக்கர் ஓர்பால் அமர்வார்—திடமுடைய

பாமலைகள் ஓர்பால் வடவா னலமொருபால்
தாமிருக்கும் மேன்மைபெரி தாம்.

(உரை) சமுத்திரத்தினிடத்தில் ஒருபக்கம் விஷ்ணுமூர்த்தி ...ண்ணிக்கொண்டிருப்பார். ஒருபக்கம் அரக்கர்கள் ஒளிந்து குடியிருப் ...ர்கள். ஒருபக்கம் மலைகளும் பாறைகளும் இருக்கும். ஒருபக்கம் ...க்கினிமுக நெருப்பாகிய வடவாமுகாக்கினி இருக்கும். (நல்ல ...தையும் கெட்டதையும் சமமாக் கொள்ளும்) சமுத்திரத்தின் பெ ...ருமை சாலச் சிறந்ததாம். (70)

(கலிவெண்பா)

...ண்ணாற் கருஞ்சன்மம் இவ்வுலகைத் தாங்குகின்ற
...ண்ணாற் கமடம் அருஞ்சோதி—நண்ணும்
...ருவ னுமிரண்டே தொல்லுலகில் மற்ற
...ருவுதிகழ் எல்லாம் உபகாரம்—ஒருவருக்கும்
...செய்யாமை யாலண்டச் செவ்வத்தி யின்கனிக்குள்
...ப்பபுழுப் போல நொடிக்குள்ளே—ஐயமின்றித்
...தோன்றி யழிதொழிலே தோய்ந்து விளங்குவார்
...என்றபெரி யோர்துணிபி தாம்.

(உரை) நினைத்தற்கரிய பெரிய சன்மங்கள், இவ்வுலகைத் தாங்குகின்ற ஆதிகூர்மாவதாரமூர்த்தியும் சோதிமயமாய் ஆகா ...யத்தில் தோன்றுகின்ற துருவ நக்ஷத்திரமுமேயாம் (கீழ் ஒன்று, மேலொன்றாக இரண்டு) மற்ற உருவமுடையா ரெல்லாம் ஒருவ ருக்கும் அழியா உபகாரம் செய்யாமையால், அத்திக்கனியின் ...ள்ளே இருக்கும் புழுக்கள்போலக் கணப்போதில் தோன்றிச் ...தக மில்லாமல் அழிந்துபோகுந் தொழிலையே மேற்கொண் ...டிருப்பார்கள். இது கற்றுணர்ந்த மேலோர் தீர்மானமாம். (71)

(கலிவெண்பா)

ஆசை யகற்றி அரும்பொறை மேற்கொண்டு
மோச மதத்தை முறுக்கியழித்—தேசுகின்ற
துற்செய்கை யின்மனத்தைத் தோயா தடக்கிமெய்யே
பற்பலர்க்கும் பேசிப் பணிவுடனே—சற்சனர்கள்
போம்வழியிற் சென்று புலவர்ப் பணிந்தெளியோர்
ஆம்பலர்க்கும் நன்மைசெயற் காதரித்துத்—தாம்பகைமை
பூண்டோர்க்கும் நீதி புரிந்தறிவால்—மாண்டோர்க்
கடக்கம் செலுத்தி அரும்புகழ்க்குப் பங்கத்
தொடக்கமி லாத துகள்தீர்—நடக்கையுடன்
வாழ்ந்துதுய ரப்படுவோர்க் கன்பு வழங்குவதே
ஆழ்ந்தறிவின் மேலோர்க் கழகு.

(உரை) ஆசையை நீக்கி அருமையாகிய பொறுமைக்குணம் பூண்டு, பிறரை வஞ்சிக்கு மதத்தை யழித்து, பெரியோர் பழிக்கும் கெட்ட காரியத்தில் மனத்தைச் செலுத்தாமல் அடக்கி, உண்மையே எல்லாரிடத்திலும் பேசி, வணக்கத்தோடு நல்லோர்கள் செல்லும் வழியிற் சென்று, வித்வான்களை வணங்கி, எளியோர்க்கு நன்மை செய்ய விரும்பி, பகைவர்க்கும் நீதி வழங்கி, அறிவிற் சிறந்த பெரியோர்க்கு அடங்கி, புகழ்க்குக் கேடில்லாத குற்றமற்ற ஒழுக்கத்தோடு வாழ்ந்து, துன்பப்படுகிறவர்களிடத்தில் அன்பு செலுத்துவதே அறிவுடையோர்க் கழகாகும். (72)

(கலிவெண்பா)

மனமாதி மூன்றுல் மருவுநற் செய்கை
தினமாற்றல் என்கின்ற தெய்வக்—கனமருந்தாற்
பூரணரா யார்க்குமன்பு பூண்டுதவி செய்வதற்குக்
காரணராய் மற்றவர்பாற் காணுகின்ற—ஏராணுவாம்

சற்குண மேனுமதைத் தாமலைபோ லேமதித்து
நிற்குமனங் கொண்ட நிமல—சற்குணர்கள்
இவ்வுலகில் எங்கும் இருப்போர் சிலராவார்
தெய்வகதி யாமிதனைத் தேர்.

(உரை) மனம் காயம் வாக்கு என்ற மூன்றனும் நற்கருமங்களை நாள்தோறும் விடாமற் செய்தல் என்னும் அமுதத்தால் நிறைந்து, எவராலும் அவர்களுக்கு உதவிசெய்யக் காரணராயிருந்து, அவர்களிடத்தில் காணும் அணுவளவு நற்குணத்தையும் மலைபோல மதித்து, அசையாமல் நிற்கு மனத்தைக் கொண்ட நின்மனலோத்தமர்கள் இவ் வுலகில் எங்குத் தேடினும் சிலரே இருப்பார்கள். இது தெய்வீக காரியமாகு மென்று நீ அறிந்து கொள்ளக்கடவை. (73)

8-வது அதிகாரம்

துணிவு

(கலிவெண்பா)

அமுதம் பெறச்சுரர்பா லாழி கடைந்தார்
அமுதம் பெறுமுன்ன ராலம்—திமிதிமென்று
மேலெழுந்த தற்கஞ்சார் மேலா மாதனங்கள்
பாலெழுந்த வற்றைப் பரிந்துமன மாலெழுந்து
நாட்டார் அதுகாறும் நாடி எவராலும்
தேடா அமுதம் திரளுமட்டும்—வாடார்
பிடித்த பிடிவிடார் பெற்றிபோல் நெஞ்சந்
தடித்த துணிவுடையார் தாமும்—முடித்தன்றி
எண்ணி முயல்கருமம் எப்படியுங் கைவிடார்
மண்ணிலே நின்ற வழக்கு.

(உரை) அமுதம் பெறும்பொருட்டுத் திருப்பாற்கடல் கடைந்த தேவர்கள் அமுதம் பெறுவதற்குமுன், ஆரவாரத்தோடு விஷங் கிளம்பிற்று. அதற் கவர்கள் ஒரு சிறிதும் அஞ்சவில்லை. ஒரு பக்கத்தில் இரத்தினங்கள் தோன்றின; அவைகளை அவர்கள் விரும்பினர் இல்லை; அதுவரையில் யாராலும் தேடா அமுதம் திரளு மட்டும் மனஞ் சோராமல் ஒரே பிடியாய் இருந்த தன்மைபோல, துணிவு மிகுந்தவர்கள் தாமேற்கொண்ட காரியத்தை முடித்தால் அன்றிக் கைவிடமாட்டார்கள். இது உலக வழக்கு. (74)

(வெண்பா)

அதமரிடை யூறஞ்சி ஆங்கா ரியத்தின்
விதமறிந்தா ரம்பியார் விக்ன—மதுவரின்
விட்டொழிப்பார் மத்திமர் விக்கினம் வந்தாலும்
விட்டொழியா ருத்தமர்மெய் வேர்த்து.

(உரை) அதமர், இடையூற்றுக் கஞ்சி ஆகும் காரியத்தின் விதத்தை யறிந்து ஆரம்பிக்கமாட்டார்கள். மத்திமர், விக்கினம் வந்தால் அதை விட்டொழிப்பார்கள். உத்தமர், விக்கினம் வந்தாலும் சரீரம் இளைத்து, அல்லது மனம் வெறுத்து அதைக் கைவிடமாட்டார்கள். (75)

(பஃறொடை வெண்பா)

காரியஞ் சாதிக்குங் கருத்துடையோன் பூசயனம்
ஓரிடத்தில் கொள்ளுவான் ஓரிடத்தில் பஞ்சுமெத்தை
நேரிடினும் பள்ளிகொள்வான் நிண்ணயமாய்க் காய்கறிகள்
சேரவுண்பான் ஓரிடத்தில் தெண்ணீரா காரமுண்பான்
ஓரிடத்தில் கந்தை உகந்தணிவான் ஓரிடத்தில்
சீரிய பட்டணிவான் சேர்ந்தமற் றோரிடத்தில்
கோரிய நன்மைவந்து கூடின் மகிழ்ச்சியும்

ஏூரிய தீமைவந்து ஏூளின் விசனமும்
பூரியனைக் கொள்ளான் பொருந்துந் துணிவுடனே
நேரியனாய் வாழ்வான் நிசம்.

(உரை) எடுத்த காரியத்தை முடிக்கும் எண்ணமுடையவன்: ஓரிடத்தில் தரையிற் படுப்பான்; ஓரிடத்திற் பஞ்சு மெத்தையிற் பள்ளிகொள்வான்; ஓரிடத்தில் ஒழுங்காகக் காய்கறி வகைக ளோடு உண்பான்; ஓரிடத்தில் நீராகாரம் உண்பான்; ஓரிடத்தில் கந்தை கட்டிக்கொள்வான்; ஓரிடத்தில் பட்டணிவான்; நன்மை வந்தால் சந்தோஷமும், தீமை வந்தால் விசனமும் அற்பர்களைப் போலக் கொள்ளமாட்டான்; தைரியத்தோடு ஒழுங்காய் வாழ் வான்; இது நிஜம். (76)

பஃறொடை வெண்பா

நிந்தனைசெய் தாலுமன்றி நேராக வாழ்த்திடினும்
சந்ததமுஞ் செல்வமிகச் சார்ந்தாலும் தீர்ந்தாலும்
விந்தையுடன் மரணம் மேவிடினும் வாழ்ந்திடினும்
சிந்தை துணிந்த திறமுடையார் நேர்வழியில்
அந்தமுடன் செல்வார் அதுதப்பி யோரடியும்
பந்தமுடன் வையாரப் பால்.

(உரை) தம்மை யொருவர் நிந்தித்தாலும் அல்லது வாழ்த்தி னாலும், தமக்குச் செல்வம் வந்தாலும் அல்லது வறுமை வந்தாலும், வாழ்வு வந்தாலும் மரணம் வந்தாலும் மனத்துணிவு கொண்ட மகான்கள் நேர் வழியில் நடப்பார்கள். அல்லாமல், அது தப்பி வோரடியும் அப்பால் வைக்கமாட்டார்கள். (77)

(நேரிசை வெண்பா)

யார்மனம்பெண் ணாசைக் கழியாதோ கோபத்தீ
யார்மனத்தைத் தாக்கி எரிக்காதோ—யார்மனத்தை

ஆசைக் கயிறசைத்தப் பாலிழுக்கா தோ அன்னுன்
மாசக்தி யான்ஜயங் கொள்வான்.

(உரை) எவன் மனம் பெண்ணாசையால் வாடாதோ, எவன் மனம் கோபத்தீயால் பற்றி யெரியாதோ, எவன் மனத்தை ஆசைக் கயிறு அசைத்து இழுக்காதோ, அவன் மிகுந்த வல்லமை யுள்ளவன்; எல்லாவற்றையும் வெற்றி கொள்வான். (78)

(நேரிசை வெண்பா)

நெருப்பைத் தலைகீழ் நிறுத்திப் பிடித்துந்
திருப்பா ததன்கொழுந்தைச் சிந்தை—இருப்பாம்
துணிவுடையோற் கெத்தனைதான் துன்பம் வரினும்
பணிவுடையோ னுகான் பயந்து.

(உரை) நெருப்பைத் தலைகீழாய் நிறுத்திப் பிடித்தாலும் அதன் சுவாலை கீழே திரும்பாது; (அதுபோல) சிந்தையில் எப்போதும் துணிவுடையோனுக்கு எத்தனைதான் துன்பங்கள் வந்தாலும் பிறரை வணங்கமாட்டான். (79)

(நேரிசை வெண்பா)

மலையுச் சியிமேலறி மண்மேல் விழலாம்
தலையா யிரத்தான்வாய் தன்னில்—நிலையாநங்
கையை யிடலாங் கனலிற் புகலாங்கேள்
ஏயநற்கு ணம்விடலா கா.

(உரை) மலைமே லேறிக் கீழே விழுந்தாலும் விழலாம். ஆதிசேடன் வாயில் நிலையாக நமது கையை இடலாம். நெருப்பிற் குளிக்கலாம். ஆனல், நமது நற்குணத்தை மட்டும் விடலாகாது. ஐயனே! இதை நீ கேட்டுக் கவனிப்பாயாக. (80)

(நேரிசை வெண்பா)

நற்குண வானுக்கு நன்னீராம் அக்கினியும்
பொற்சிகர மேரு பொடிக்கல்லாம்—பற்கூர்ந்த
சிங்கம் சிறுமானும் செங்கணா வம்பூவாம்
சிங்கிதிம் பாலாஞ் சிறந்து.

(உரை) நல்ல குணமுடையவனுக்கு நெருப்புந் தண்ணீராகும்; பொற்சிகர மேருமலையும் பொடிக் கல்லாகும்; கூரிய பல்லுடைய சிங்கமும் சிறு மானாகும்; கோபக் கண்ணுடைய பாம்பும் பூவாகும்; விஷமும் தித்திப்பான பாலாகச் சிறந்திருக்கும். (81)

(நேரிசை வெண்பா)

குறைத்த மரந்துளிர்ச்சி கொள்ளுவதைத் தேய்ந்து
மறைத்த மதிவளர்ச்சி வாய்ந்து—நிறைப்பதனைக்
காணும் பெரியோர் கவலார்கள் துன்பமெய்தின்
நாணு மவர்க்கதுதான் நைந்து.

(உரை) வெட்டின மரம் தளிர்ப்பதையும், தேய்ந்து குறைந்து போன சந்திரன் வளர்ந்து நிரம்புவதையும் காணும் பெரியோர்கள் துன்பம் வந்தால் மனம் வருந்தார்கள். அவர்களுக்கு அது பயந்து வருந்தும். (82)

(பஃறொடை வெண்பா)

செல்வனைப் நல்லோனைத் தீரனைய் இன்சொலனைப்
ஒல்லும் வகையாலே உத்தமர்க் கீவோனைய்
நல்வகல்வி மானைய் நயகுணனைப் பொன்னனைய்
சொல்லரிய ஞானியாய்த் தோமிலா மோனியாய்
வல்ல முனிவனைய் வாட்டுமுனி வற்றவனைய்
வெல்லுஞ் சமர்த்தனைய் மேவும் பொறுமையனைத்

தொல்லையி லாதமனத் தூயதர்மஞ் செய்வோர்க்குப்
பல்லலங் காரமிவை பார்.

(உரை) செல்வமுடையவனாய், நல்லவனாய், தைரிய முடையவனாய், இன்சொல் பேசுபவனாய், சொல்லுதற்கரிய ஞானியாய், குற்றமற்ற மௌனியாய், நல்ல கல்விமானாய், நயவார்த்தை சொல்பவனாய், பணக்காரனாய், தன்னால் இயன்ற விதங்களில் சற்சனர்க்குக் கொடுப்பவனாய், செய்தவத்திற் சிறந்த முனிவனாய், கெடுக்குங் கோபம் அற்றவனாய், வெற்றிகொள்ளும் பலசாலியாய், பொறுமை யுடையவனாய் வேறொரு தொல்லை யில்லாமல் சுத்த மனத்தோடு நல்ல தானஞ் செய்வோர்க்கு மேற்சொன்ன நற்குணங்களெல்லாம் பலவிதமான ஆபரணங்க ளாகும். (83)

9-வது அதிகாரம்

தெய்வம்-கடவுள்

(கலிவெண்பா)

கோட்டை சுவர்க்கம் குருவியாழ னஞ்சுரர்கள்
வாட்டமிலா வீரர் வயிரங்கைக்—நீட்டுகின்ற
ஆயுதமால் என்றும் அநுக்கிரகஞ் செய்கடவுள்
காயுமத மாபகைவர் கால்வாங்கி—ஓயுமா
செய்யுமயி ராவதமாஞ் சீர்களிவை பெற்றிருந்தும்
உய்யுமா றில்லாமல் உம்பர்கோன்—மெய்யாய்ப்
பகைவர் தமக்கஞ்சிப் பாறினன் என்றால்
தொகையாம் பலங்களொரு தூய—வகையாகுந்
தெய்வபல மின்றிச் சிறப்படையா என்றுசொல
ஐயமில்லை ஐயமில்லை ஆம்.

(உரை) சுவர்க்கமே கோட்டை; வியாழபகவானே குரு; தேவர்களே சேனைவீரர்; வயிரமே கையாயுதம்; திருமாலே அநுக்கிரகஞ் செய்யுங் கடவுள்; அயிராவதமே பகைவரை ஓட்டும் யானை. இப்படிப்பட்ட சிறப்புகளைப் பெற்றிருந்தும் தேவேந்திரன் பிழைக்கும் வழி தெரியாமல் பகைவர்க்கஞ்சி ஓடினன் என்றால் பலவித பலங்கள் கூடியிருந்தும் தெய்வபலம் இல்லாவிட்டால், சிறப்பில்லை. இதற்கு யாதொரு சந்தேகமும் இல்லை. (84)

(நேரிசை வெண்பா)

பாம்பிருந்த பெட்டியொன்றிற் பாரா தெலியொன்று
தூம்புசெய்து செல்லச் சுடுபசியாற்—சாம்பியபாம்
பவ்வெலியைத் தின்றுபின்னர் அவ்வழியே தப்பியதால்
தெய்வபலம் ஆரறிவார் தேர்ந்து.

(உரை) பாம்பிருந்த பெட்டியில் அதைப் பாராத எலியொன்று துளைசெய்து உட்சென்றது. அதற்குள் சில தினங்களாக ஆகாரமின்றி வருந்தின பாம்பு அவ்வெலியைத் தின்று பசியாறி அவ்வழியே தப்பிப் போய்விட்டது. ஆகையால், தெய்வ பலத்தை யாரால் அறிய முடியும்? (85)

(வெண்பா)

பந்துகிழ் வீழ்ந்துமேல் பாய்வதுபோல் சற்குணன்தான்
நொந்துதன் னீர்போய் நடங்கிடினும்—வந்துவிடும்
முன்னிலைக்குப் பச்சைமண் மொத்தைபோல் துர்க்குணன்தான்
முன்னிலைக்கு வாரான் முயன்று.

(உரை) பந்தானது கீழே விழுந்து மேலே பாய்வதுபோல, சற்குணன் நொந்து தன்னிலையில் இழிந்தாலும் உடனே முன் னிலைக்கு வந்துவிடுவான். பச்சைமண் மொத்தைபோல, துர்க்

குணன் தன்னிலையில் தாழ்ந்தால் அப்படியே அழுந்திவிடுவான் (முன்னிலைக்கு வரமாட்டான்.) (86)

(வெண்பா)

ஆடைத் தலையொருவன் ஆதித்தன் சூடுபொறான்
கோடைப் பனைநிழலிற் கூடினன்—நீடுமதன்
செங்காய் தலைமேல் தெறித்திறந்தான் தெய்வபலம்
இங்கா ரறிவா ரியம்பு.

(உரை) தலையில் துணி சுற்றிய ஒருவன் கோடை வெய்யில் பொறாமல் ஒரு பனைமர நிழலிற் றங்கி, அங்கு அதன் காய் திடீரென்று அவன் தலைமேல் வீழ்ந்ததனால் மாண்டான். ஆகையால், தெய்வ பலத்தை யாரால் அறிய முடியும்? (87)

(வெண்பா)

பாம்பு புலிபறவை பாசத்தாற் கட்டுண்ணல்
ஆம்புத்தி மான்வறுமை ஆர்ந்திடுதல்—பாம்பிரண்டு
சூரியனைச் சந்திரனைத் தோய்ந்துபற்றல் தெய்வீக
காரியங்க ளென்றுணர்ந்தேன் கண்டு.

(உரை) பாம்பும் புலியும் பறவையும் மந்திர தந்திர சூத்திரங்களாற் கட்டுண்ணுதலும், புத்திமான் வறுமை யடைதலும், இராகு கேதுக்கள் சூரிய சந்திரரைப் பின் தொடர்ந்து பிடித்தலும் தெய்வீக காரியங்க ளென்று கண்டு தெரிந்துகொண்டேன். (88)

(வெண்பா)

புவிக்கலங் காரப் புருஷனையுண் டாக்கித்
தவிக்கச்செய் தெய்வம் சால்பு—கவிக்கும்
அவனை அழிக்கின்ற தந்தோ அதற்குக்
கவனங் குறைவோ கழறு.

(உரை) சற்குண நிரம்பிய அலங்கார புருஷனை யுண்டாக்கி
ம் உடனே அவனைத் தெய்வம் அழிக்கின்றது. அதற்குக்
கொஞ்சமேனும் அவன் விஷயத்தில் ஞாபகம் இல்லையோ? (89)

(வெண்பா)

அமுத மிருப்பிடம் ஔஷத ராஜன்
அமித வயித்திய ரார்வார்—இமவான்
மருகற் கணியா மதியுங் கயநோய்
பெருகிவிதி யாலழிவான் பீடு.

(உரை) சந்திரன் அமுதத்துக் கிருப்பிடம்; மூலிகைகளுக்கு
அரசன்; அநேக வயித்தியர் அவனைச் சூழ்ந்திருப்பார்கள்; சிவனு
க்கு ஆபரண மாவான். இப்படியிருந்தும் அவன் க்ஷயநோய் அதி
கரித்துத் தெய்வ விதியால் பெருமை யழிவான். (90)

(வெண்பா)

தெய்வக் குயவன் தெரியா தெனக்கிங்கென்
செய்பமண் மொத்தையென் சிந்தையைச்—செய்துதன்
கையிலே துன்பக் கடுந்தண்டங் கொண்டடித்
தையச் சுழற்றுமன அச்சு.

(உரை) தெய்வக் குயவன், இங்கு என்ன செய்வதற்
கென்று எனக்குத் தெரியவில்லை! என் சிந்தையை மண் மொத்
தையாக்கித் தன் கையிலே துன்பமென்னுங் கடுங்கோல் கொண்
டடித்து, என் மனச் சக்கரத்தைச் சதா சுழற்றிக்கொண் டிருக்
கிறான். (91)

(வெண்பா)

பெரியோர்க்குத் துன்பம் பிறப்பிக்க எண்ணும்
தெரியாத் தனத்தாலே தெய்வம்—உரியகற்ப

கால மலைபோல் கயவர் சலிப்பரிவர்
சாலச் சலிப்பரோ தாம்.

(உரை) அறிவில்லாமையால் தெய்வம், பெரியோர்க்குத் துன்பமூட்ட எண்ணும். கற்பாந்த காலத்திற் சலிக்கும் குல மலைகள்போல மூடர் சலித்து நிலை பெயர்வார்கள். இவர்கள் என்றும் சலிப்பரோ? பெரியார் என்றும் சலியார். (92)

(வெண்பா)

சாதகத்தின் வாயிற் சாருஞ் சிலதுளிபோல்
பாதக மின்றிவிதி பாலிக்கும்—ஆதலினால்
இன்னாருக் கின்னபடி என்றதெய்வ வல்லமையின்
பின்னாருக் காராலென் பேசு.

(உரை) சாதகப் பறவையின் வாயில் விழும் சில நீர்த்துளிகள் போல உயர்வு தாழ்வின்றித் தெய்வவிதி எல்லார்க்கும் தக்கபடி பலங் கொடுக்கும். ஆகையால், இன்னாருக் கின்னபடி யென விதிக்கும் அந்தத் தெய்வ வல்லமைக்குப் பிறகு, யாரால் யாருக் கென்ன ஆக்கமோ கேடோ விளைக்க முடியும்? (93)

10-வது அதிகாரம்

ஊழ்

(கலிவெண்பா)

தேவர்க்கு வந்தனஞ் செய்கின்றேன் அன்னாரும்
ஓவுதலில் தெய்வத்திற் குட்பட்டு—மேவுதலால்
தெய்வம் வணங்குகின்றேன் தெய்வமூ ழின்படியே
செய்வதால் ஊழ்வணக்கஞ் செய்கின்றேன்—எய்துபலன்

ஊழின் படியதனால் உம்பரால் தெய்வத்தால்
சூழும் பயனில்லை தொல்வினையில் — ஆழும்
அமரரும் தாண்டற் கரிதாமூழ் தன்னை
அமர்ந்து தொழுகிடுவேன் யான்.

(உரை) தேவரை வணங்குகின்றேன். தேவரும் கெடாத் தெய்வபலத்திற் குட்பட்டு நிற்பதால் தெய்வத்தை வணங்குகின்றேன். தெய்வம் ஊழின்படி நன்மை தீமை நமக்குச் செய்வதால் ஊழை வணங்குகின்றேன். நமக்கு எய்தும் பலன்கள் ஊழின்படியாகையால் தேவராலுந் தெய்வத்தாலும் உண்டாகும் பலன் ஒன்றுமில்லை. ஊழ்வினையில் ஆழும் தேவரும் தாண்டற் கரிதாகிய ஊழை விரும்பித் தொழுவேன். (94)

(பஃறொடை வெண்பா)

அண்டத் திடையில் அயனெதனா லேயிருப்பான்
விண்டுவெத னாற்பரியாய் மேவுதற் கேற்பட்டான்
பண்டுருத்தி ரன்தான் பலியோ டெதனாலே
கொண்டிரந்தான் சூரியனுங் கோளமர் வானத்தில்
அண்டியெத னாற்றிரிவான் அத்தகைய வூழ்வினைக்குத்
தெண்டனிட்டு வந்தனஞ்செய் வேன்.

(உரை) அண்டமத்தியில் பிரமன் எதனால் பொருந்தியிருப்பான்? விஷ்ணு எதனால் கற்கியாய் மேவுதற்கு எற்பட்டான்? ஆதியில் உருத்திரன் எதனால் பிச்சையோடெடுத்து இரக்கப் புறப்பட்டான்? சூரியனுங் கோளாகாரமாய் எதனால் ஆகாசத்திற் சஞ்சரிப்பான்? அப்படிப்பட்ட ஊழ்வினைக்குத் தெண்டன் இட்டு வந்தனஞ் செய்வேன். (95)

(பஃறொடை வெண்பா)

எண்ணின எண்ணமுனக் கீடேற வேண்டுமென்றால்
மண்ணினிற் றீய மனிதரை நல்லோராய்
நண்ணுமொரு மூடனை நல்விகல்வி மானாக
எண்ணுதலில் சத்துருவை ஏய்ந்தமன மித்திரனைப்
ஒண்ணும் புலப்பொருளை ஒங்குபுலன் தானாக
அண்ணும் விடத்தை அமுதமெனப் பேதமின்றிப்
பண்ணுமருஞ் செய்கை பழகுவதற் கன்றிவே
றெண்ணியிடர்ப் பட்டுவருந் தேல்.

(உரை) எண்ணின எண்ணம் உனக்குப் பலிக்கவேண்டுமானால், உலகில் கெட்டவர்களை நல்லவர்களாகவும், மூடனை வித்வானாகவும், எண்ணாத சத்துருவை மித்திரனாகவும், ஐம்புலப் பொருளை அவைகளேயாகவும், விஷத்தை அமுதமாகவும் பேதமின்றிச் செய்யும் அருங் காரியத்திற் பழகுவதற்கல்லாமல் வேறு நினைத்து வருந்தாதை. (96)

(வெண்பா)

நற்செய்கை நண்ணினால் நல்லமெத்தை மேடைகளும்
உற்றவனப் போங்குலத் தொண்டொடியார்—பற்பலரும்
செந்தா மரைத்திருவும் சேர்வார்கள் இல்லையேல்
அந்தோ அகன்றுபோ வார்.

(உரை) நற்காரியஞ் செய்தால், நல்ல மெத்தை மேடைகளும், அழகு மிகுந்த அநேகங் குலக்கன்னியரும் திருமகளும் சேர்வார்கள். தீச்செயல் செறியுமேல் எல்லாரும் விட்டு நீங்குவார்கள். (97)

(வெண்பா)

வாசித் தறிந்தோன் வகையாய் ஒருகருமம்
யோசித்துச் செய்கமுன் யோசியான்—மோசம்
அடைவான் அவனை அவமானம் அம்புப்
படைபோல வாட்டுநன்றாய்ப் பாய்ந்து.

(உரை) வாசித்தறிந்தவன் நன்றாய் ஆலோசித்து ஒரு காரியத்தைச் செய்யக்கடவன்; அப்படி யோசியாதவன் மோசம் போவான்; அவமானமும் அவனை விடாமற் சேர்ந்து அம்பு போற் பாய்ந்து வருத்தும். (98)

(வெண்பா)

கன்மநில மாம்பரதக் காசினியி லேபிறந்தும்
சன்மசா பல்யத் தவஞ்செய்யா—மன்பதைகள்
தண்ணீர்மாக் கூழுக்குச் சந்தனத்தைக் கொண்டெரிக்கும்
உண்ணீரில் லானையொப் பார்.

(உரை) கன்ம பூமியாகிய இந்தப் பாதகண்டத்திலே பிறந்தும் சன்மம் ஈடேறத் தவஞ் செய்யா மாந்தர்கள் தண்ணீர் கலந்த மாக் கூழாக்குவதற்குச் சந்தனக் கட்டையிட் டெரிக்கும் அறிவில்லாதவனை யொப்பார்கள். (99)

(வெண்பா)

ஓங்கறிவு கல்வி உருவங் குலமுயற்சி
தாங்குந் தொழிலால் தனம்வருமோ—ஆங்காணும்
முன்செய் தவத்தால் முழுப்பலனுண் டாகுமரம்
தன்பருவத் தாற்பழுத்தல் போல்.

(உரை) சிறந்த அறிவு, கல்வி, அழகு, குலம், முயற்சி இவைகளோடு கூடிய காரியத்தால் தனம் வந்துவிடுமோ? ஆம்;

வராது. மரங்கள் தங்கள் பருவத்தால் பழுத்தல்போல, முன் செய் தவத்தினளவே முழுப்பலன் கிடைக்கும். (100)

(கலிவெண்பா)

சேவித்தும் வர்த்தகம் செய்தும் பயிரிட்டும்
பாவித்தும் பன்னூல் படித்துணர்ந்தும்—மேவி
முயற்சிபல செய்தும் மூவா அதிர்ஷ்டம்
உயர்ச்சியின்றி ஓர்பலனும் உண்டோ—அயர்ச்சியின்றி
அன்னதுதான் எய்துமேல் ஆர்போய்த் தடுத்தாலும்
உன்னுபல னுண்டாம் உயர்ந்து.

(உரை) சேவித்தும், வர்த்தகஞ் செய்தும், பயிரிட்டும், பிறரை உயர்வாகப் பாவித்தும், பல நூல் படித்தும், பன் முயற்சி செய்தும், கெடாத நல்லதிர்ஷ்ட உயர்ச்சியின்றி ஒரு பலனும் உண்டாகாது. தாழ்க்காமல் அது வந்து சேருமானல், ஆர் தடுத்தாலும் நில்லாமல் நினைத்த பலன் கிடைக்கும். (101)

(வெண்பா)

ஆனவதிர்ஷ்டத்தால் அடவி நகரமாம்
ஆனவதிர்ஷ்டத்தால் அகிலமும்—ஊனமிலர்ச்
சுற்றமாம் பூமியெலாந் தொட்டவிடம் பொன்மணியாய்
மற்றெப்பி லாமம் வரும்.

(உரை) அதிர்ஷ்டம் கூடி வருவதால் காடும் கடி நகரமாகும்; எல்லாரும் பந்துக்க ளாவார்கள்; பூமியில் கைபட்ட விடங்களி லெல்லாம் பொன்னும் மணியும் புதை பொருளாய்க் கிடைக்கும். ()

பர்த்ருஹரி நீதி சதகம்
மூலமும் உரையும்
முற்றுப் பெற்றன.

FIRST EDITION] [1000 COPIES.

உ

பரமபதி துணை

பார்த்ருஹரி நீதி சதகத்தின்

செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகராதி

பர்த்ருஹரி நீதி சதகத்தின்

செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகராதி முற்றிற்று.
